2006
Comissió
de Falla
Ripalda
Beneficència
i Sant Ramon
Gent
Camaleònica

PATROCINADOR FALLAS 2006

demoka

by MINI MOKA

Portafiltros Especial

para monodosis de café

Obsequio

Llibret de la Falla Ripalda
Beneficència i Sant Ramon 2006

Index

Salutacions majors	2	No me cuentes que pasó...	22
Salutacions infantils	4	Camaleons humans	24
Junta directiva	6	El camaleó follero	25
Poema Fallera Major	8	Quien es quien	26
Poema Fallera Major Infantil	10	Cuento con final gris	30
Comissió i Dames falleres	12	Castells en l 'aire	32
Recompenses	14	Gente camaleónica	34
Explicació i Relació dels monuments	15	Camaleons musicals	36
Falla gran 2006	16	Tropeçons	38
Falla infantil 2006	18	El llibret de fa 25 anys	40
Gent camaleònica	20	Homenatge al nostre Escut	42
		Publicitat	43

HEM D´AGRAIR LA SEUA COL.LABORACIÓ ESCRITA A: Julio Fontán i Eduardo Guillot. **ALS NOSTRES HABITUALS:** Juanlu Benito, Bovi, Javi Gay, La conocida de los Planetas, Julia Navarro, Jesús Peris Llorca, Pere G. Peris. LES FOTOGRAFÍES son de: Enrique Andrés, Reme Bosch, Amparo Cano, Gay, Mercedes Pomer, Jesús Peris, Loli i Paquita Rodrigo. **LES CORRECCIONS** les ha fet Gemma Garzón Pérez. **I GRÀCIES, PER SUPOST, ALS NOSTRES ANUNCIANTS FIDELS QUE FAN POSIBLE L´EDICIÓ D´AQUEST LLIBRET.**

staff

DIRECCIÓ:
Jesús Peris
Julia Navarro
Roberto Domingo

DIRECCIÓ COMERCIAL:
Marisol Andrés Picó

DISSENY GRÀFIC:
Equip Massacor.

IMPRESSIÓ:
Mari Montañana

La Falla Ripalda Beneficència i Sant Ramon no fa necesàriament seua la opinió dels colaboradors. Reservats els drets.

SALUTACIONS

del President de la Fallera Major

Jesús Peris Llorca

Estimats fallers i falleres.
Per segon any consecutiu tinc l'inmens honor i la satisfacció de saludar-vos com a President des de les pàgines del nostre Llibret, i ho faig amb tota la meua il.lusió intacta, així com la de la meua Junta Directiva.
Una vegada més, he pogut comprovar com amb l'esforç de tots es fa possible el miracle faller, amb noves mans posant-se a la feina de dur endavant el nostre hermós projecte.I eixa és possiblement una de les coses de les quals estic més orgullós en acabar aquest segon any de presidència, d'haver pogut sumar forces noves a la Junta Directiva, i d'haver posat en llocs de responsabilitat a fallers i falleres joves però amb tota la capacitat de gestió i de treball, que donen unides la preparació i la il.lusió falleres.
D'altra banda, el somriure de les nostres Falleres Majors, Amparo Cano Villanueva i Paz Royal Martínez han fet possible que aquestes falles arriben amb la força d'una primavera sense estrenar. El profund sentiment faller d'Alejandro Llopis Royal, el nostre President Infantil, va acudir a mostrar-nos que el futur de la falla està garantit, quan més falta ens feia aquesta certesa. Amb els tres, estic segur que tots anem a viure les falles inoblidables que s'estem llaurant durant un any sencer, i anem a ser capaços de donar-los la felicitat i la harmonia que es mereixen. És un just premi per les que ens han donat a nosaltres al llarg de l'exercici.
Dani Jiménez Zafrilla i Víctor Valero ens tornen a plantar falles personals i de qualitat, en aquesta ocasió amb remats camaleònics, dues falles plenes d'enginy i gràcia que ens permeten continuar lluitant amb aquesta federació a l'avantguarda de la necessària renovació estètica de les falles, que les relligue d'una manera nova amb els seus orígens.
En resum, un altre any ple d'activitats originals, com la festa oriental que es va perllongar en el Curs de Dança del Ventre, una extraordinària iniciativa, que ens ha permés tindre obert el casal entre setmana, i ple de falleres disposades a divertir-se juntes; un any al qual hem tornat a participat al concurs de Play Backs de Junta Central Fallera. En resum, un altre any el qual hem estat treballant per posar la falla en el lloc que es mereix entre les millors i més creatives falles de la Ciutat, i al mateix temps per consolidar i afermar la pau social. I sincerament, i malgrat xicotets contratemps, crec que estem en el bon camí.
Fem tots junts que les Falles del 2006 siguen una prova més de la nostra bona salut com a col.lectiu, veterà com la tradició i amb les forces renovades de la joventut,

Bona festa a totes i tots.

Amparo Cano Villanueva

Les meues primeres paraules vullguera dedicar-les als Presidents, Jesús i Alejandro, i com no, a la meua Fallera Major Infantil (la meua nina), Paz, per desitjar-los, a ells i a les seues famílies lo millor en est any. Espere que entre tots formem una amistat perdurable que ens acompanye sempre.

Em dirigisc a tots vosatres, Fallers i Falleres, en la major il.lusió i alegria per desitjar-vos unes bones festes falleres.Vaig vindre a esta falla veterana per viure des de dins i amb intensitat la nostra festa, que un any em mostrareu. No tinc més que paraules d'agraiment per a tots vosatres, ja que dia a dia feu possible amb la vostra ajuda que el meu somni es faça realitat.
Espere estar a l'altura del càrrec que em toca ostentar. I, sentint-me orgullosa de representar a tan meravellosa comissió, intentaré dignament portar el nom de la falla el més alt possible, és a dir, el lloc que es mereix.

Des de el cor d'una fallera nova, però amb un sentiment faller molt profund, vos desitge a tots unes bones festes.

S A L U T A C I O N S

del President Infantil

Alejandro Llopis Royal

Hola bon matí

sóc el vostre president infantil del any 2005/06. Estic molt il.lusionat la presentació va ser un gran èxit i io vullc agrair als actors i actrius que ho van fer molt bé. Jo amb la meua cosina i fallera major infantil me'l pasare molt bé i tambe amb Jesús i Amparo. Vull agrair a Victor valero, que sense la seua ajuda no podriem celebrar les falles. També vull agrair als meus pares, que si no, no sería president infantil. moltes gràcies a tots i a totes i com no a la comissió infantil. Des d'ací vull fer una crida a tota la comissió infantil i gran perquè pasem unes festes meravelloses. Un bes i un abraç del vostre president infantil.

del la Fallera Major Infantil

Paz Royal Martínez

Hola sóc Paz, la vostra fallera major infantil, tinc molta il.lusió de ser la xiqueta que enguany vos represente d'aquesta falla Ripalda Beneficència i Sant Ramon, la millor falla del món. Desitge anar a arreplegar molts premis, tinc moltes ganes de anar a donar-li les flors a la verge acompanyada de tots vosatres. Bo, vos desitge unes bones falles 2006. Ah, un bes molt fort per al meu president i cosí Alex, el meu president major Jesús i a la meu fallera major Amparo!!!!!

JUNTA DIRECTIVA

Any 2006 — President i Junta Directiva

PRESIDENT
Jesús Peris Llorca

Vice-president 1º
Alberto Gay Tomillo

Vice-president 2º
Carlos Capella Bernabéu

Vice-president 3º
Vicente Llopis Blasco

Vice-presidenta 4º
Julia Navarro Coll

Vice-presidenta 5º
Chelo Calomarde Alegre

Presidente Honorario Perpetuo
Manuel Calap Mas

Porta-Estandarte Honorario Perpetuo
Joaquin García Isidro

Decano
Enrique Andrés Hernández

Bibliotecario archivero Honorario Perpetuo
Juan Boscá Sales

Secretària:	Ana Bonafont Martí
Vice-Secretaria:	Mª Jose Llopis Blasco
Tresorer:	Enrique Andrés Hernández
Delegat Econòmic:	Jose Agustin Ochoa Peiro
Delegat Imfraestructures:	Manuel Pardo Conejero
Comptadora:	Noelia Gay Tomillo
Bibliotecària-Arxivera:	Susi Royal Jordan
Delegat d'infantils:	Lucia Agüera Rodrigo
Vice-delegat d'infantils:	Javier Sanchez Rodríguez-Peral
Delegat d'afers financers i jurídics:	Josep Wieden Ortiz
Delegat Festejos:	Carles Capella Torres.
Vice-Delegada de Festejos:	Margarita Martínez Guaita
Vice-Delegada de Festejos	Genma Dobon Rovira
Delegat d'activitats diverses:	José Antonio Ruiz Herrero
Vice-delegat d'activitats diverses:	Alfonso Yubero Carretero
Delegada Dinamització:	Elvira Flores Ariza
Vice-Delegat Dinamització:	Mamen Dobon Rovira
Delegat de Cultura:	Pere Germà Peris Llorca
Delegat de Loteria:	José Ochoa Carmona
Delegada de protocol:	Cristina Sevilla Blanco
Vice-delegat de Protocol:	Merche Andres Martínez.
Delegat de Quotes:	Santiago Mustieles Hernández
Delegat de monument faller:	Jorge Fajarí Molina.
Relacions Públiques:	Gemma Garzón Pérez
Delegada de Desenrrotllament	Marisol Andrés Picó
Delegada Agrupació:	Remedios Bosch López
Vice-delegat Agrupació:	Mª Teresa Villarubia López
Delegat de Noves Tecnologies:	Roberto Domingo Pedrón
Delegat Sub-21:	Javier Gay Tomillo

Junta directiva Infantil

PRESIDENT
Alejandro Llopis Royal
VICE-PRESIDENT 1º
Luis Domingo Calap
VICE-PRESIDENT 2º
Francisco Bonafont Fuentes
SECRETÀRIA
Mª Luisa Domingo Tortosa
COMPTADORA
Mª Pilar Molto Bonafont
TRESORER
Francisco Javier Borja Martínez
DELEGAT
Jorge Llopis Royal
DELEGADA
Pilar Moltó Bonafont
DELEGAT
Mario Vilar Hernandez

Comissió Infantil

Natalia Álvarez Zafra
Carmen Bodoque Guillem
Lucía Bodoque Guillem
Juanma Boix Domènech
Francisco Bonafont Fuentes
Francisco J. Borja Martínez
Cristina Burriel Blasco
Jordi Joan Domènech Jaén
Luis Domingo Calap
Mª Luisa Domingo Tortosa
Claudia Flores García
Blanca Galán Ochoa
Fernando Galán Ochoa
Mario García Ruíz
Paula Gay Llopis
Angela C. González Matoma
Jessica Játiva Bonafont
Carlos Játiva Bonafont
Jorge Llopis Royal
Alejandro Llopis Royal
Enrique J. López Bonafont
Adrián Macarrón Lledó
Ana Isabel Moltó Bonafont
Mª Pilar Moltó Bonafont
Irene Moreno Domingo
Andreu Navarro Bover
Empar Pardo Andrés
Berta Peiró García
Martí Peris Garzón
Claudia Requena Chulià
Eva Royal Martínez
Sergio Royal Hernández
Jose Carlos Royal Hernández
Rubén Sevilla Romero
Aitana Tejedor Calap
Ana Verdeguer Martínez
Laura Verdeguer Martínez
Alejandro Vilar Hernández
Mario Vilar Hernández
Carla Wieden Dobón
Mariola Zapater Fajarí

Amparo
Cano Villanueva

FALLERA MAJOR 2006

Perquè tot és nou, simplement.
Perquè són noves les falles des de que tu les habites.
Perquè de repent les torres de Quart es fan de Serrans
Si tu ho desitjes,
I el vell Barri del Carme es fa un terreny absolutament verge,
Perquè tu el descobrisques i el trepitjes com una terra jove.

Rius simplement, i sembla que són els carrers nostres els que riuen.
I dius Ripalda, Beneficència i San Ramon,
o els mateixos carrers en altre ordre,
I sembla que el nom de la nostra falla sona diferent.
Que el món fora recent i les paraules acabaren
D'ésser creades.

Hi havien dies, no dic que pocs o molts.
simplement dies,
en que el món semblava de vesprada,
en que les paraules i els ritus semblaven desgastant-se
i a força de ser reflexos es feien fràgils,
i trencadissos com l'espill que els reflectia.

Hi havia dies, no dic si molts o pocs,
en que semblava que realment cent anys eren cent anys
i les pedres i les runes semblaven ser pedres i runes,
i de colp i volta aplegues tu,
i dius ací estic, i sé molt bé
que des del principi del món estava escrit
que les falles del 2006 serien les meues,
i que el carrer Ripalda, i San Ramon.
i el carrer Beneficència, no importa l'ordre.
serien teus, als teus peus, i fins i tot,
a les teues muletes, si fora necesari.

I de repent això era tan obvi com el dia i com la hora,
i el 2006 era el teu any, i els nostres cors eres teus,
i el barri sencer es vestia d'estrena
perquè tu l'estrenares,
i les coses semblaven lluir perquè eren noves,
perquè eren noves mirades per tu,
dites per tu, rigudes per tu,
Amparo nostra, Amparo del Barri del Carme,
valenciana al cap i a la fi,
perquè valencià se és si se vol ser,
si el cor sent i la rialla sona
en valencià.

Tu ensrefundes. Tu ens fans nous i joves,
tu fas que la ilusió dringue en les copes,
amb l'alegre so de la ilusió primera.
Gràcies per entrar en les falles,
per deixar que les falles facen falleres
les teues emocions,
gràcies per escollir-nos,
per regalar-nos aquestes falles per estrenar,
pel foc inesperat que inaugura el món
per sentir que el barri es nou, que la falla comença,
que es prompte encara,
que encara queden primeres emocions per descobrir,
per ser tan definitivament fallera
i per haver
decidit ser-ho amb nosaltres.

FALLERA MAJOR EIXENT:(05) ELVIRA FLORES ARIZA

Paz
Royal Martínez

FALLERA MAJOR INFANTIL 2006

És llarga la tardor, com llargues són
les seues nits, freds i tristos són els dies,
com freda i trista és l'absència.
Els nostres esperits estan oberts a la intempèrie
Com el nostre carrer, i cadascun dels clots
És hui un antiga nafra, un vell dolor
Que ens fa mal a dins de l'ànima
Com una íntima punjada que ens anuncia mal oratge.
És llarga la tardor, és trista,
Ens fan mal els carrers i les absències.
Els forats als paviment, la terra nua,
I de sobte arribes tu, valencianeta,
Arribes tu sense donar-li importancia,
I poses l'univers sencer en ordre,
I la tardor només ens duu la primavera,
I no és possible el món sense els carrers del barri.
I les absències són només un motiu per a l'amor,
I la nostalgia és dolça i ens arrela a tu.
Paz és el teu nom, i Pau dic ara.
i pau de repent és el nom de la vida,
i els camions de les obres han de fer soroll baixet,
i els futbolistes de Crack's ha de xutar fluixet,
per no remoure l'aire que el teu pitet respira.
perquè un àngel travessa el fangar
i els seus peuets xafen núvols,
i els vells carrers s'extenen a la mesura del cel.
I tu ets, Paz, el nostre àngel,
D'angelet els teus ulls, la tendreça del teu front,
La teua mirada nova que fa nou tot el que mira,
Que ens fa nous a nosaltres, nova la falla,
I el barri antic, i les ganes de viure, i de fer falla,
El carrer Ripalda i el Carrer d'en Plom,
Les torres de Quart i la Beneficència
És fosca la tardor, com fosques són les nits
Si tu no ets amb nosaltres.
Els carrers de la memòria es fan carrerons sense eixida,
I sembla que no podem sinó tornar sobre les passes.
Un somriure teu és prou, Pacita nostra,
Fallera Major, per recordar-nos,
L'exacta meravella d'aquest dia
La mida exacta de la teua il.lusió sense passat,
El nostre deure de fer-te el món com et mereixes,
On no hi ha fred sinó frescor de matinada,
On no hi ha absència sinó presència del record,
Camí fet de petjades per què tu el camines,
I ens recordes.
El món es posa al seu lloc quan tu el domines,
Amb la teua senzilla majestad.
I de sobte el temps sembla tindre sentit de nou,
I les falles, altres falles, tornen a ser les primeres,
Per què són les primeres que tu regnes,
I al mateix temps ocupen el seu precís indret
A la llarga successió que ve de lluny,
I que va tindre ahir mateix el somriure novell dels nostres pares,
O la il.lusió d'un xiquet que portava el meu nom,
I que en nits com aquestes torna a ser qui mira quan et mire.
Governa el teu regne amb la dolçor d'un somriure,
Posa el temps en el seu ordre només amb voler-lo,
Fes-nos, subirana nostra, exactamente com som
En eixe món tendre que tu habites,
i fem tots que les teues falles,
siguen sorprenents i fresques com si fossen les primeres,
com si estiguera nou el temps i març inesperat arribara,
lluminosament formades a la teua imatge,
delicades i gojoses com el somni d'un infant.

FALLERA MAJOR INFANTIL EIXENT:(05) NURIA BONAFONT FUENTES

Comissió 2006

Blas Agüera Burguillos
Lucía Agüera Rodrigo
Carles Alfonso Antoni
Guzmán Álvarez Gracia
Enrique Andrés Hernández
Francisco Andrés Moscardó
Mercedes Andrés Martínez
Raquel Andrés Martínez
Marisol Andrés Picó
Fernando Arranz Rodrigo
Inmaculada Arranz Rodrigo
Cristina Barroso Muñoz
Yolanda Belenguer La Torre
Juan Luis Benito Jiménez
Antonio Blasco Tortajada
Cristina Blasco García
Óscar Bodoque Moreno
Francisco Bonafont Martí
Juan José Bonafont Martí
Nuria Bonafont Fuentes
Ana Mª Bonafont Martí
Amparo Bonafont Martí
Mª Isabel Bonafont Martí
Mercedes Bonafont Martí
Pilar Bonafont Martí
Remedios Bosch López
Enrique Bover Pujol
Ana Mª Bover Llopis
Raquel Bover Llopis
Samantha Bover Llopis
Inmaculada Calap Molina
Mª Jesús Calap Molina
Chelo Calomarde Alegre
Albert Capella Torres
Carlos Capella Bernabeu
Carlos Capella Torres

Luisa Chuliá Sanchis
Elena Damiá Gimenez
Manuel Dobón Torró
Urbano Dobón Martínez
Genma Dobón Rovira
Mª Carmen Dobón Rovira
Mariví Dobón Torró
Jorge Doménech Plo
Juan R. Doménech Llopis
Juan R. Doménech Plo
Vanesa Doménech Llopis
José E. Domingo Asensi
Luis R. Domingo Asensi
Roberto Domingo Pedrón
Marisa Domingo Calap
Mª Dolores Domingo Tortosa
Fernando Fajarí Molina
Fernando Fajarí Riera
Jorge Fajarí Molina
Mª Teresa Fajarí Molina
Sara Fernández Piles
Mª Elvira Flores Ariza
Mª Rosa Fuentes González
Fernando Galán Muñoz
Joaquín García Isidro
Conchin García Polaino
Mª Luisa García Segura
David Garrido Rodríguez
Gemma Garzón Pérez
Alberto Gay Pons
Alberto Gay Tomillo
Javier Gay Tomillo
Noelia Gay Tomillo
Jorge Genove Portas
Jorge Gómez Cuenca
Mª Dolores Guillem Molina

Mª Carmen Hernández Conejero
Dolores Jaen Cervera
Carlos Játiva Murcia
Pedro Jumilla Gracia
Günter Kohlman
Celia Lledó Rosell
Vicente Llopis Blasco
Vicente Llopis Juan
Monchi Llopis Arribas
Mª José Llopis Blasco
Alfonso López Saget
Fernando López Yeves
Fernando López Bonafont
Miguel López García
Conchín López Serrano
José Luis Macarrón Mañez
Paloma Marqués Bueno
Alejandro Martínez Bonafont
Margarita Martínez Güaita
Teodoro Martínez Martínez
Eduardo Moltó Martínez
Santiago Mustieles Hernández
Francisco Naranjo Redondo
Julia Navarro Coll
José Mª Navas Bonafont
José Mª Navas Pérez
Monserrat Novell Duran
José Ochoa Carmona
José A. Ochoa Peiró
Mª de las Nieves Ochoa Peiró
Manuel Pardo Conejero
Tomas J. Peiró de Gracia
Alejandra Peiró García
Francisco Pérez Miralles
Francisco Pérez Rovira
Javier Pérez Rovira

Manuel Pérez Gimeno
Manuel Pérez Villarrubia
Maite Pérez Villarrubia
Jesús Peris Llorca
Pere G. Peris Llorca
Mª de las Mercedes Pomer Ballester
Armando Poveda Amores
Salva Pujol García
Salva Pujol Muñoz
Ángel Ripoll Hernández
Sara Patricia Ripoll Hernández
Conchín Rodrigo Hernández
Dolores Rodrigo Hernández
Francisca Rodrigo Hernández
Ana Romero Romero
Mª Amparo Rovira Juan
Mª Carmen Rovira Juan
Asunción Royal Jordán
José A. Ruiz Herrero
José R. Ruiz Muñoz
Maribel Ruiz Herrero
Pedro Salinas González
F.Javier Sánchez Rodríguez-Peral
José Sendra Palazón
José F. Sendra Chulia
Conchín Serrano Barra
Elena Serrano Guillamon
José Sevilla Tebar
Cristina Sevilla Blanco
Mª Teresa Sevilla Blanco
Cristóbal Soto Castellón
Juan M. Tejedor Martínez
Alba Tejedor Padilla
Patrocinio Todoli Guerola
Luis Tomas Micó
Mª Carmen Tomillo Beamud

Juan J. Torres Beleña
Remedios Torres Bosch
Raquel Torres Bosch
Estrella Torres Sánchez
Ángel Tortajada Flach
Ángel Tortajada García
Francisco R. Vázquez Ortega
Jordi Vázquez Todolí
Mª Teresa Villarrubia López
José Wieden Ortiz
Marta Wieden Dobón
Alfonso Yubero Carretero
Nuria Zafra Ferrando
Carles Zapater Fajarí
Francisco Zapater Cañamares

Dames

Elvira Ariza Muñoz
Maruja Blasco Tortajada
Inmaculada Bonafont Martí
Pilar Calap Dobón
Mª del Carmen Fernández Sánchez
Rosa García Ortolano
Felicidad García Polaino
Teresa Ascensión García Polaino
Mª Isabel Herrero Gómez
Bernarda Herrero Gómez
Fina Llopis Juan
Mercedes Martínez Algarra
Mª Teresa Molina Blanes
Marijus Peiró de Gracia
Soledad Pico Rodrigo
Josefa Torres Orts
Maruja Torro Cuenca
Mª Dolores Tortosa Martí

RECOMPENSES

Majors

BUNYOL DE COURE

Carles Alfonso Antoni
Günter Kohlman
Alejandra Peiró García
Cristobal Soto Castellón
Josefa Torres Orts
Alfonso Yubero Carretero
Carles Zapater Fajarí
Amparo Cano Villanueva

BUNYOL D'ARGENT

Albert Capella Torres

BUNYOL D'OR

Inmaculada Arranz Rodrigo
Lola Jaen Cervera
Teodoro Martínez Martínez
Juan M. Tejedor Martínez

BUNYOL D'OR AMB FULLES DE LLORER

Alberto Gay Tomillo
José A. Ochoa Peiró

Infantils

DISTINTIU DE COURE

Carmen Bodoque Guillem
Lucía Bodoque Guillem
Juanma Boix Doménech
Claudia Flores García
Mario García Ruiz
Paula Gay Llopis

DISTINTIU D'ARGENT

Jesica Jativa Bonafont
Enrique J. Lopez Bonafont
Rubén Sevilla Romero
Alejandro Vilar Hernández

BUNYOL D'OR AMB FULLES DE LLORER I BRILLANTS

Fernando Fajarí Riera
Teresa Molina Blanes
Francisco Pérez Miralles
José Wieden Ortiz

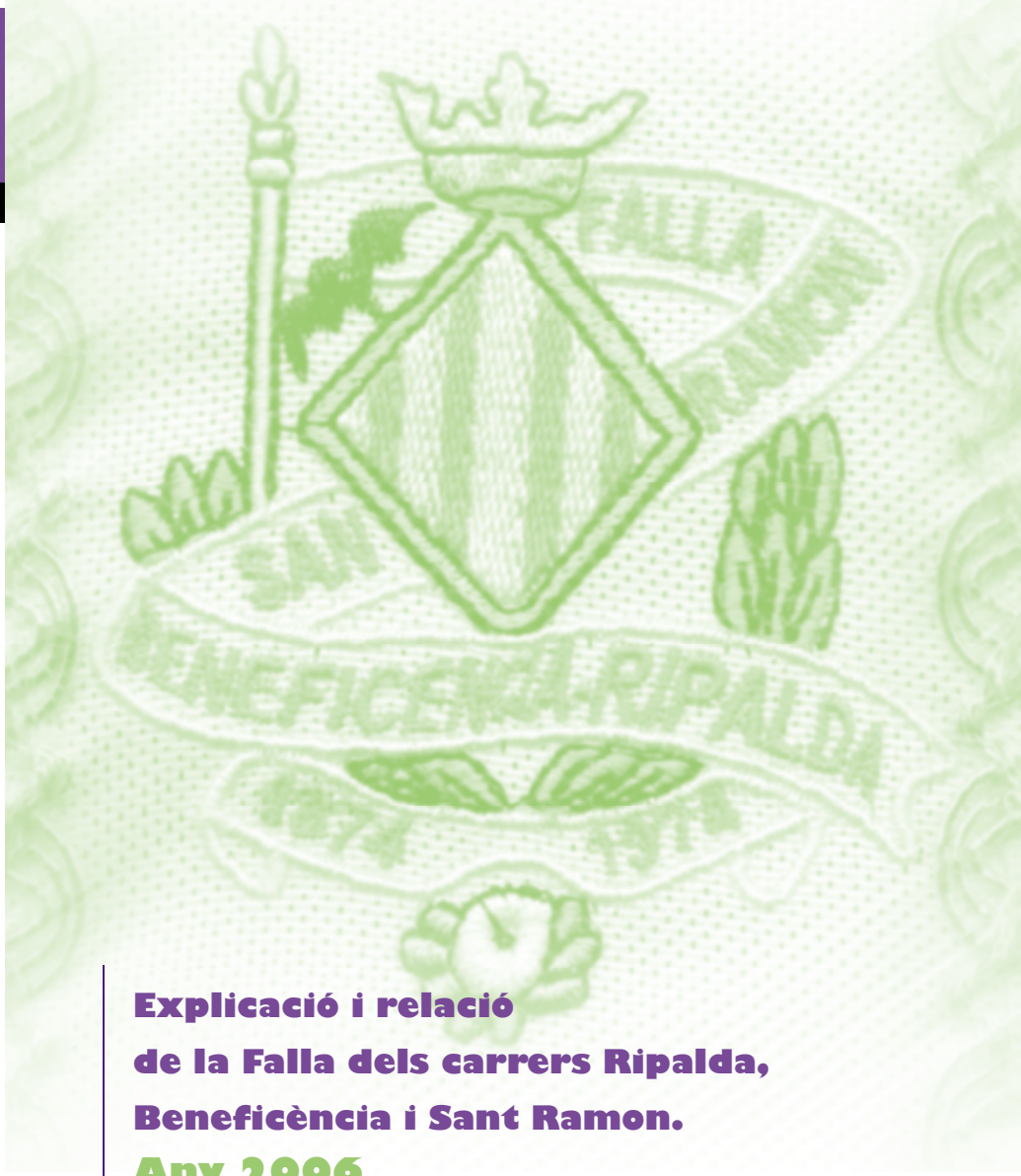

Explicació i relació de la Falla dels carrers Ripalda, Beneficència i Sant Ramon. Any 2006

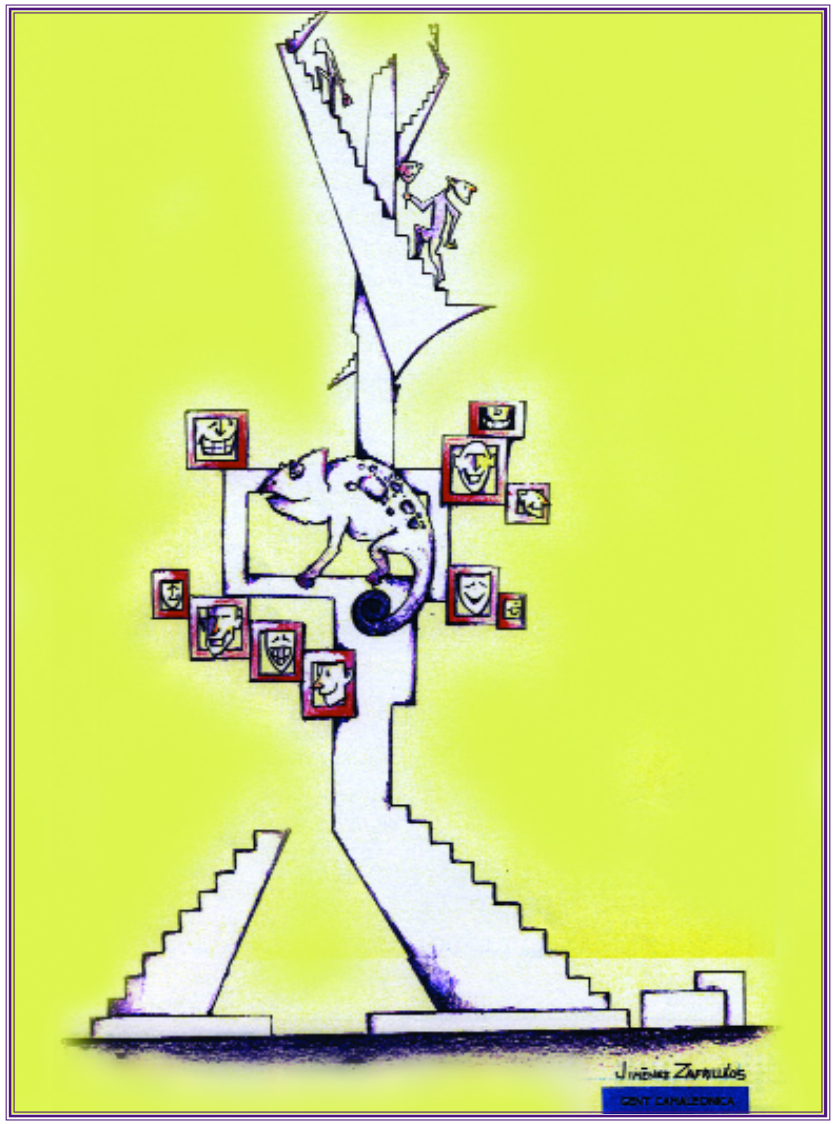

ARTISTA: DANIEL JIMÉNEZ ZAFRILLA
Lema: Gent Camaleònica
Ripios: Daniel Jiménez Zafrilla

Gent Camaleònica

Quan tot va bé, quan és estiu
i el destí, res te depara
veus a l'amic que te somriu
i no li veus una altra cara.

Quan ja fa fred, quan és hivern
i guanyes "alguna" pesseta,
veus l'amistat en el infern
i molta gent amb carasseta...

Gent que no te parlava, ara no para,
gent que tant te deia, amb la boca tancada,
gent que maquina, gent que acapara,
gent que balla al so d'esta gran mascarada.

Gent que puja, gent que baixa,
gen diferent que pareix clònica,
gent de pluja, pelutx de caixa,
tan sols són "gent camaleònica".

Per les escales pujen alt
els que canvien com l'oratge,
amb la intenció de donar el salt
per a ser reis del mimetitzatge.

Com el poderós camaleó
que t'oferix distintes cares
te mostrarà més d'un milió
mentres tu baixes i calles...

PROTESTA

Un buçó de sugerències a la seua disposició
per a ficar el nom d'algú i llevar-li la carasseta,
ja siga el tio Paco o el president de la nació,
ja siga de València o de la central meseta.

Ja siga "fantasma" o un vull-ser polític,
siga un terrorista, siga un mal poeta,
ja siga un fulano, que es creu bon crític.

Gent menuda, gent molt alta,
gent que dorm i no se li alça,
gent envejosa mai ens falta,
gent que cansa, gent molt falsa...

I al final, la reflexió de molts,
de la gent en roïns interessos:
és que estiguen dos mil solts...
i tan sols dos o tres pressos.

El que parla de lo que sent
i s'aferra en el passat,
el que mai ha estat present,
el que mai t'ha tractat.

ARTISTA: VÍCTOR VALERO
Lema: No parem de canviar

No parem de canviar

La falleta infantil d'enguany s'ocupa dels canvis i transformacions diverses de les quals estan plenes les vides dels xiquets i dels grans. Al remat de la falla, i sobre unes branques, trobem dos camaleons, molt simpaticons i amb aspecte somniador, símbols del canvi. A sobre d'un gran panell de camuflatge trobem una sireneta, meitat peix i meitat dona. És una dona transformant-se en peix, o un peix transformant-se en dona?

Als peus de la falla trobem diverses transformacions. El cuc de la seda, per exemple apareix transformant-se en papallona.

Molt alegrement caminen les quatre estacions. La floreta, que representa a la primavera, el solet és l'estiu, un nuvolet grisós és la tardor i un ninot de neu l'hivern. Els quatre són molt amics i tots junts formen l'any sencer.

Un agüelet i un xiquet menut representen les transformacions que patim al llarg de la vida. També representen el pas de l'any vell a l'any nou. El rellotge d'arena al seu costat els marca inexorablement el pas de l'un a l'altre.

Una xiqueta es fa gran. És Alícia que s'ha fet enorme al País de les Meravelles. És també totes les xiquetes, com Paz, que un bon dia, de repent, s'han convertit en donetes.

Un canvi molt important per als xiquets és el canvi de col.legi, amb nous professors, nous amiguets, noves diversions, i noves coses que estudiar.

I clar, el canvi de casa, la mudança: amb tota la feina que porten, i com ens canvien la vida. A la nova casa encetem una de totalment nova: un nou barri, un nou ambient, nous llocs on jugar. Esperem que la que es veu a la falleta siga una mudança de qualsevol lloc del món al Barri del Carme.

Benvinguts, nous residents!!

Gent camaleònica

Jesús Peris Llorca

El camaleó és un animal conegut per les seues capacitats mimètiques. En concret, és capaç com ningú de confondre's amb allò que l'envolta, per un sistema tan senzill com infalible: prendre el seu mateix color. I això ho empra com a estratègia defensiva, però també d'atac. Invisible, amb l'aparença d'una branca més de qualsevol arbre, espera que se li acoste algun dels insectes confiats i febles que li serveixen d'aliment. És ben possible que en ser engolits pel rèptil, aquestos ni tan sols entenguen com ha sigut això de que se'ls haja menjat una branca.

Per extensió, un camaleó és una persona capaç d'adoptar estratègicament el color d'allò que els envolta, és a dir el color dominant. Si aquest canvia, ells canvien de color també, i sempre en el seu benefici. La condició camaleònica al.ludeix a això, a la condició mudable i superficial de la crosca que ofereixen a la mirada aliena, i a la llengua retràctil que espera el moment d'estirar-se i caure sense pietat sobre qualsevol víctima volàtil i despistada.

Per això, moltes vegades, la figura del camaleó es confon amb la del traidor. Viscossos els dos, tot acte de traició implica un sobtat canvi del color, una mudança superficial i una llengua assessina desenrrollant-se inesperada. Però hi ha algo subtil que els diferencia. El vertader traidor és una figura tràgica, és a dir, traeix allò que estima o que ha estimat amb una passió potser no corresposta. El gest definitiu de la traició és sempre lleugerament teatral, amb una certa grandiositat tràgica, i és com un postrer acte d'amor paradoxal. El traidor reprodueix sempre el gest de Satan, és sempre un àngel caigut.

Aquesta grandesa és totalmente aliena al camaleó. Fredament estratègic, ontològicament superfical, cap dels colors adoptats és veritablement el seu, perquè la seua condició íntima és precisament la de la mudança. El que de vegades s'esdevé és que algun dels colors resulta especialment convincent, o enmiralla més persones. Però a la fi, es tractava d'un color tan exteriorment influit com l'oposat.

Per a qualsevol expectador inexpert, és quasi sempre impossible destriar el traidor del camaleó, encara que el criteri correcte sol ser l'imperceptible escalfor de passió que acompanya l'instant decisiu. Un traidor va ser Judes, fins arribar a ser el símbol i quasi la seua antonomàsia. En certa manera es limitava a reproduir el gest grandiós de Bruto assassinant Juli César, però rebaixant-lo a la sordidesa. La infàmia de Judes havia de ser el revers exacte de la divinitat d'allò trait. La forca postrera apenes aconseguia segellar el seu destí infernal amb una inesperada demanda de pietat. El Comte don Julián, per la seua part, el traidor enamorat, ja era només un pàlid exemple de telenovel.la. Tots tres, però, edificaven definitivament el repertori de models de traició, el gest èpic de trair el que s'estima: el pare, Déu, la pàtria.

Però fora d'aquestos exemples arquetípics, cal reconéixer que de vegades es molt difícil destriar entre els traidors grandiosos i tràgics i els freds camaleons estrategues. I de vegades es genera el dubte. La història del segle XX, per exemple, està plena de polítics que, després de militar un temps amb ostensible convicció en un bàndol, acaben passant-se amb armes, bagatges i idèntica convicció al bàndol contrari. Per a dir-ho tot, hem d'assenyalar que aquest trànsit o mudança es produeix sempre en idèntic sentit: Azorín, Benito Mussolini, Leopoldo Lugones, o ja més a prop dels nostres dies, Maria Consuelo Reyna Doménech, Federico Jiménez Losantos, Rafael Blasco, o Celia Villalobos, han començat les seues carreres polítiques a l'esquerra revolucionària i l'han acabat en les files del més aquilatat feixisme o defensors a ultrança del liberalisme econòmic.

Les mudances en sentit contrari són més aviat escasses, i, quan es produeixen solen vindre acompanyades de tal grandesa èpica que ultrapassa el límits de la traició, i fa assumir al protagonista els atributs de l'heroi. Tal és el vell camisa blava anomenat Adolfo Suárez desmantellant la faramalla corcada i sinistra del règim feixista. Un vell precepte teològic explica que trair el pecat és una de les formes de la virtut. Aquestos traidors desprovistos de traició, menys encara poden ésser qualificats de camaleons. Llengües retràctils capaces de reduir vespes i desactivar el seu verí no corresponen als trets de les llengües camaleòniques. Només el seu caràcter sobtat pot induir a la confusió.

Igualment esmunyedissos són els canvis de color esdevinguts al sí d'espais discursius caracteritzat per l'excés èpic, com ara els relats esportius. Pedja Mijatovic, Gaizka Mendieta o Luis Figo adopten en les cròniques els trets grandiosos dels traidors clàssics, quan són apenes camaleons mecànics que només adopten els colors dels voltants el temps que dura el partit de futbol, la gesta teatral i mercenària.

En el fons és el que ens vol dir el valencianot David Albelda cada vegada que fa un gest de complicitat als feixistes de la grada Nord. A ells sí, als futbolistes, veritables camaleons, res els commou sota la capa colorida. Com Roberto Carlos, llatinoamericà i negre, afalagant els Ultrassur.

Però encara i així el veritable camaleó conserva una íntima dignitat que a aquestos casos també hi falta. La dignitat de la impassibilitat, el rostre repulsiu i vencedor del poder, està també absent d'aquestos peluts camaleons de caixeta, tristos mercenaris amb catxé alt.

La festa de les falles, té també els seus traidors i els seus camaleons, els seus herois, i els seus camaleons mecànics, i de vegades resulten especialment difícils de categoritzar: Fallers que passen per diverses falles, i de totes parlen amb la mateixa convicció de "la meua falla", encara que d'algunes pot ésser predicat en sentit literal; fallers de tota la vida, que de manera sobtada descobreixen els encants de l'alta muntanya i la neu durant el mes de març; falleres majors que ho són per diverses falles fins que arriben a la Cort d'Honor de la Fallera Major de València, fallers amb bunyols d'or amb fulles de llorer i brillants que a l'endemà deixen fins i tot de ser fallers, crítics de falles defensors d'essències i pureses que es converteixen en advocats de les propostes més colossalistes a condició de guionar-les per un mòdic preu, periodistes que venen el seu producte de porta en porta, persones que mai en la seua vida han dit una sola paraula en valencià i exerceixen de filòlegs aficionats amb dret a sentar càtedra, ricatxons del cap i casal jugant a barraquetes, fallers històrics capaços de dur a la seua falla de tota la vida als tribunals, si és necessari, per tal d'alimentar velles rancúnies, configuren tot un ramat de camaleons de pelutx, de titelles camaleòniques agitant la seua petitesa en un escenari de fusta amb teles de ras roig contra el crepuscle.

Tot és desmedit, colossal, com una gegantina bambolla de sabó representant Hamlet, encarant el seu destí, prenint decisions insospitades, canviant de color. I al mateix temps, mai les figures del retaule aconsegueixen defugir la seua condició de reproducció a escala. I aleshores sí, l'observador ha de renunciar al seu propòsit categoritzador. Potser siga que a escala microscòpica es fan definitivament indistingibles els matiços. O potser siga una evidència més senzilla i malgrat això sorprenent com només ho són els fets evidents. Totes les figures fetes d'aire, de bambolla, tenen tots els colors perquè no en tenen cap. Els seus gestos èpics no poden trobar fonament, perquè fets com estan d'aire, aire és tan sols el que permaneix.

No me cuentes que pasó que ya me lo se

La conocida de los Planetas

¡Nos vamos de viaje!
Las vacaciones (en singular). Corre el año 1978.
Verano, mes de Agosto, por supuesto.
Nos vamos a Denia, Alicante, La Manga.
Un flamante Simca 1000 color beige nos llevará.
Mi padre, mi madre, mi hermana y,... el abuelo.
Varias semanas preparando el viaje.
Mi madre prepara comida para un regimiento.
Tortillas, bocadillos de jamón, pollo en salsa,
leche para desayunar, magdalenas caseras…
Mi padre prepara el coche como si fuera al Dakar.
Las ruedas a punto, niveles de aceite,
gasolina suficiente, agua en el radiador.
No sabemos donde dormiremos. Nada de reservas.
En Denia encontramos una pensión a buen precio.
¡Arriba! Ya son las 6 de la mañana.
Hay que cargar el equipaje en el coche.
Mi padre hace un estudio de capacidad.
Malabarismos para meterlo todo
en unos pocos metros cúbicos.
Las maletas en la baca superan la altura del coche.
Salimos. No hay autopistas.
Carreteras de doble sentido llenas de
de seat seiscientos, camiones y camionetas.
Con suerte en dos horas estaremos en Denia.
Llegamos a la playa.
Empezamos a sacar cosas del coche.
La mesa, las sillas de playa, la nevera, las toallas, el bolso, la comida, la crema Nivea, el rastrillo, la pala.
¡Todo eso estaba metido en el Simca 1000!
Hay que poner el parasol al coche.
A ver si se calienta…
No hay sillas para todos, el abuelo se sienta el primero. Se remanga los pantalones y se quita la boina. Adaptación al medio.
No os vayáis lejos, que yo os vea. Mi madre.
Unas señoras rubias toman el sol
despojadas de la parte de arriba del bikini.
Mi madre le pega un codazo a mi padre.
No seas tan descarado.
¡Ni que nunca hubieras visto unas tetas!
¿TETAS?
El abuelo: ¡Chacho! Lo que hay que ver.
Niños, a comeeeer!
Mamá la tortilla tiene arena, y la ensaladilla está caliente. Yo quiero un helado.
Luego. Cómete primero toda la tortilla.
¡Ey, papero! ¡Papero, paaaapaaaas!

¡Hay Mirinda de naranja y de limón!
Yo quiero una Mirinda. Después. Come y calla.
Mamá, ¿Ya me puedo meter al agua?
Espera a hacer la digestión. ¡Jopetas!
Las olas rompen sobre el foso del castillo de arena.
Niños, recoged todo que nos vamos.
Apoyados sobre el maletero del coche nos enjuagamos los pies con el cubo lleno de agua salada.
Tápame con la toalla que me voy a quitar el bañador.
¡Pero tápame más que me van a ver!
Callejeando por las calles del pueblo encontramos una pensión acogedora y muy familiar.
Por mil pesetas dormiremos como angelotes en camas blanditas y ruidosas pero hogareñas.
Tomaros un vaso de leche antes de iros a dormir.
Un día intenso.
Mañana nos espera Alicante y luego La Manga.

¡Nos vamos de viaje!
Las vacaciones de este año. Año 2005.
Cualquier época del año es buena para viajar.
¿Alguna ciudad europea? ¡Londres!
Buscamos vuelos baratos por Internet.
Con tiempo puedes encontrar vuelos casi gratis!
Alojamientos reservados previamente.
Está todo completo, y carísimo. Encontramos un *Bed and breakfast* que parece estar bien situado.
"Sólo" nos cuesta 95 euros la noche
(*english breakfast, of course*).
Compramos guías de viaje (Buckingham palace, Big Ben, Tower Bridge,…). Preparamos el equipaje.
Ropa, mucha ropa, una gran bolsa de aseo y unas galletas por si hay hambre. Cogemos un taxi para ir al aeropuerto. ¡Cómo esta el tráfico! Atasco en la salida de Valencia. En un par de horas estamos en cualquier aeropuerto de Europa, pero tenemos que estar en el aeropuerto 2 horas antes (¿?).
En el avión nos ofrecen sándwich frío a 4 euros.
¡Joder con el low-cost! Nos comemos las galletas.
Aterriza el avión en Heathrow. Vamos a recoger la maleta. No está. Ponemos una reclamación:
Excuse me, my luggage is lost! Nos dicen que llegará en el siguiente vuelo. Buffffff.
Buscamos la estación de metro para ir al centro.
Somos los únicos blancos de todo el vagón.
¿Estamos realmente en Londres?
Llegamos al hotel. Es pequeño pero acogedor.
Un señor con rasgos hindúes y con un turbante en la cabeza nos atiende. No le entendemos, pero con señales nos indica dónde está la habitación.
Esta tiene una pequeña ventana con vistas a un bonito deslunado. ¡Qué bonita es Londres!
Con la guía diseñamos un itinerario de visitas turísticas. Museos, parques, plazas, iglesias, vistas.
Colas kilométricas y precios abusivos para entrar en cualquier sitio. ¡Estoy agotado!
Vamos a un restaurante típico.
Lo típico en Londres es un chino, pakistaní, hindú, italiano y por supuesto español (tapas). Vamos al paki. *One beer please!* No beer here. Pues vaya con los pakis. Después de cenar nos vamos a un pub typical. *One beer please! We close in 5 minutes*. ¡Que nos echan ya! Pero si son las once y ya están todos borrachos!
Bueno bébetela de un trago y vámonos.
Yo estoy agotado, mejor nos vamos a dormir.
Mañana tenemos otra sesión de museos, iglesias, parques, plazas… Eso sí iremos al restaurante de 'tapas'... ***I love this city.***

Camaleons humans

Pere G. Peris i Llorca

Els darrers estudis sobre la fauna autòctona valenciana evidencien l'existència d'algunes espècies en perill d'extinció i d'altres que s'estenen d'una manera excessiva, fent perillar inclús l'equilibri de l'ecosistema social. Els científics han mostrat una especial preocupació per la presència i creixement de l'anomenat camaleó humà o llit-lleó. Aquesta mutació humana del camaleó comú es caracteritza per la seua capacitat destructiva mitjançant l'ús de la seua llarga i enverinada llengua.

El camaleó humà, al qual anomenaré llit-lleó en la resta de l'article, es mou en hàbitats propis dels éssers humans. La seua capacitat per adaptar l'aparença als condicionaments externs dificulta la seua detecció, de fet el desemmascarament de qualsevol llit-lleó sempre va acompanyat de certa dosi de sorpresa. I és que l'estratègia ofensiva d'aquesta espècie es desenvolupa bàsicament per l'esquena.

El llit-lleó en la seua relació amb els humans adopta una aparença amigable, de fet, sovint recorre a elements del llenguatge gestual com somriures o colpets a l'esquena per generar un ambient confiat i relaxat. D'aquesta manera, i aprofitant la indefensió de la víctima, podrà posteriorment llançar la seua llengua amb major crueltat.

L'acció depredadora del llit-lleó se sol executar en grup, doncs la seua covardia innata li impedeix actuar individualment. És junt al seu grup d'iguals, "la llit-lleonada", quan aquest camaleó se sent fort i amb capacitat depredadora. Una vegada cada llit-lleó ha definit la seu víctima, s'inicia la carnisseria. Amb moviments viperins de la llengua comencen tota un bateria de mentides, falsedats i enganys carregades de verí i mala intenció. Tots els llit-lleons participen d'aquesta orgia de calúmnies i insults. Gaudeixen destruint i generant discòrdies i problemes. Una vegada finalitzat aquest macabre ritual, cada llit-lleó torna a adoptar l'aparença de l'entorn i a relacionar-se amb els éssers humans, buscant noves víctimes aprofundint en les ferides d'anteriors víctimes. Com podeu veure, el camaleó humà o llit-lleó és un rèptil altament nociu i destructiu.

El darrer Informe sobre els llit-lleons a la Comunitat Valenciana reflecteix un preocupant creixement d'actituds llit-lleòniques a la societat. S'assenyala que, si bé aquesta espècie rèptil-humana actua en tots els àmbits socials, els principals focus d'actuació es desenvolupen en àmbits associatius o laborals, on el tipus de relacions que s'estableixen facilita l'acció cancerígena dels llit-lleons. És per això que es recomana, especialment als àmbits ressenyats, certa prevenció davant actituds sospitoses (colpets a l'esquena, somriures forçats...) i especialment protegir-se l'esquena. Qui sap si s'amaga un llit-lleó darrere de la persona que se senta al teu costat o que agafa l'última oliva.

El camaleó follero

UN FASCINANT DEPREDADOR D´ESPECIAL CAMUFLAGE

Júlio Fontán
(Actualidad Fallera)

Cosins germans de les iguanes, més conegudes com "fardacho asociato", els camaleons folleros són vulgarment anomenats "fardacho federato" i són admirats per la seua fascinant capacitat per canviar el color de la pell i camuflar l'entorn, oblidant els principis bàsics de convivència en pro de les seues pretensioses metes. Viuen en els seus alts i luxosos arbres, caçant insectes en la seua llarguíssima i apegalosa llengua.

Hi ha molt poques espècies en la nostra fauna, encara que per la seua condició d'elitistes se'ls troba exclusivament en el que coneixem com la vella guàrdia, antigues i poderoses colònies assentades al nostre territori des de temps immemorials.

L'únic país que compta en l'honor de posseir camaleons jóves en la seua fauna és el nostre, se'ls reconeix per la seua capacitat per comprar noves colònies i van ser introduïts per les mateixes espècies autòctones a fi d'assegurar la supervivència d'estes, siguent en l'actualitat una perillosa amenaça tant per a ells mateixos com per a la totalitat de la fauna.

Per la seua dimensió podem trobar des del gegant de la família que és el mascle nou, que arriba als 100 centímetres del morro a la punta de la cua, fins al camaleó de bujaca que residix en terraris de farciment, i que no aplega als 40 centímetres, i alguns fins i tot, no arriben en veritat ni a 20...

El camaleó típic té el cos bombat pel front, ulls ixents, i dotat d'una cua prènsil en la què al llarg dels anys ha utilitzat per a desenrrollar un dur treball de forma autònoma, convivint en els demés sense problemes aparents, però la seua necessitat d´adaptació li ha fet mutar per convertir-se en una espècie agressiva i feroç, canviant quasi instantàniament el color de la seua pell per a no confondre's en les demés espècies i no per mimetisme, com normalment es pensa, sinó degut possiblement a altres aspectes (por a ser desbancats per jóvens mascles, rebuig del gran rei Midas, etc, etc.)

I encara que no siga únic del camaleó, lo més popular és la seua peculiar manera de caçar. Els seus ulls i la seua llengua (projectil mortífer en un percentage d'encert quasi infalible) suposa una arma letal que els porta a conseguir l'anhelat premi en quasi el 95% dels casos, percentage impensable per als demés animalets. O siga, on posa l'ull, posa la llengua.

La seua alimentació és variada però des de fa uns anys i gràcies a la permissió del rei de la selva, basen la seua dieta en copar els recursos alimentaris dels xicotets insectes, condemnant-los a la possible extinció i nodrint sense pietat les seues voluminoses panxes. Els encanta el llúpol, encara que siga per la seua llum, els bons caldos i les aigües carbonatades, encara que alguns, pels seues grans mides, engolen entitats i formacions cimentades.

Si es decidixen a tindre un camaleó com animal de companya, tinguen en compte que no és una mascota fàcil de cuidar, puix pot exterminar a tot el terrari i ademés hauran de comprar-ho en una botiga autoritzada, al ser una espècie protegida per les autoritats, la seua labor lloada i en cas de vore "in fraganti" fagocitant en excés, únicament se'ls demanarà en bones paraules, que vomiten l'excés i no com al mosquit que es perseguirà en les palmes obertes fins sancionar-lo.

PD: Sense acritut, les falles varen nàixer per la sàtira i no per ínfules de poder.

Como hemos cambiado...

Camaleons, gent que es transforma, gent camaleònica.

El temps és camaleònic... camaleonitza... es transforma a tots en camaleons... Xiquets que un bon dia som homes, dones, que tenen barba, pels blancs. Fills que es transformen en pares, en mares, en avis, en records... Presidents infantils que són pares de presidents infantils si pasen 25 anys.... El temps ens fa, ens desfà, ens canvia, ens fa ser açò i després l'altre... estar i desaparéixer, ser faller, ser més faller, no ser-ho... el temps que ens fa ser, i després, simplement, no ser.

També pot haver gent camaleònica amb molt bon rotllo... Camaleons que canvien de color i es posen els colors de la festa, del bon humor, del treball faller per fer comunitat i la creació de bon ambient. Camaleons que fan la festa en vestir-se de festa, que la amplifiquen, que la fan de tots, i viscuda per cada un de nosaltres. El camaleó faller, que fa d'un treballador, d'un advocat, d'un mestre, d'un informàtic, d'una disenyadora, d'una depenenta, d'una administrativa, d'una mestra, ni més ni menys que un faller, una fallera. Un valencià vivint la seua ciutat, el més de març, la primavera de València, i formant-ne part.

ASIGNA A CADA NÚMERO EL NOMBRE DEL PERSONAJE Y DEPOSÍTALO EN LA URNA. ENTRE LOS ACERTANTES SORTEAREMOS UN FABULOSO PEELING FACIAL.

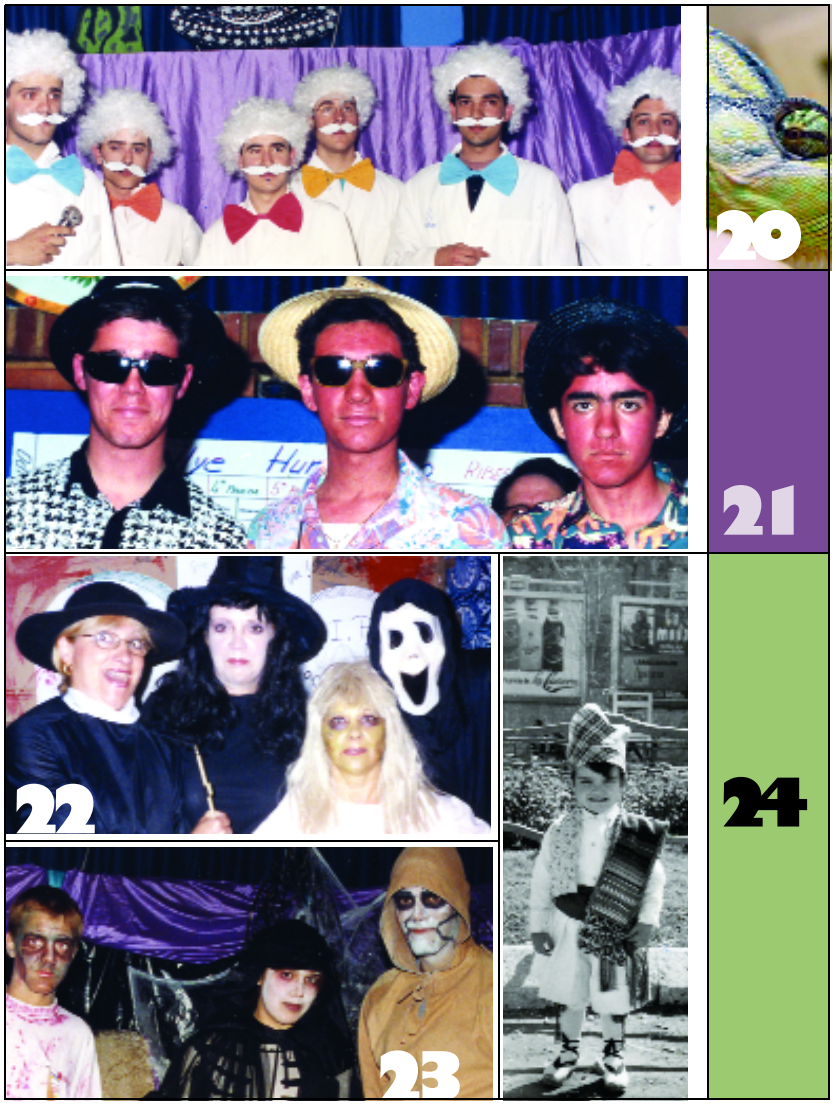

Cuento con FINAL GRIS

CHAPTER GUAN

Julia Navarro

Erase una vez un pueblo que vivía en paz durante mucho tiempo. Tanto, que la paz se había convertido en una persona más. Sus habitantes se dedicaban a trabajar, ir al gimnasio, al cine, a museos y a gastar enormes sumas de su dinero en las rebajas.
Convencidos de que este estado de cosas tan facilito de manejar era inalterable, los ambiciosos mandatarios fortalecidos por tanta estatabilidad decidieron participar en una guerra que les quedaba muy lejos, pensando que la sangre de aquellas personas que allí perecieran nunca salpicaría la tranquilidad de sus calles. Pero se equivocaron y la guerra llegó a su pueblo y lo mutiló, lo sacudió y le quitó de un bombazo la paz.
Todo sucedió un marzo primaveral y soleado, justo antes de las Fallas. Fue tan duro y doloroso que las fiestas dejaron de tener sentido. No había nada que festejar, todo eran lágrimas y pensamientos grises impregnados de terror, rabia e impotencia. El pueblo no quería estar en guerra, pero con tanto estruendo los mandatarios subidos a lomos de la soberbia habían perdido las orejas. Las palabras se quedaban cortas, había que recurrir a la acción y en RIBESAN decidimos plantar un monumento que llevaba por lema: "No a la guerra". Además pensamos que podíamos ayudar a mejorar la situación llenando nuestros muros de esperanza, pintándolos del color de la paz y firmando con las manos de nuestros niños y niñas por un futuro mejor. Una tarde renunciamos a ir de compras y nos dedicamos a utilizar nuestra capacidad creativa, esa que nos hace un poquito más humanos, para pintar transformando por arte de magia un muro desconchado en un lienzo de la memoria, un bonito alegato en favor de la paz.
Improvisamos un mural colectivo, sencillo, infantil, sincero, fruto de la ilusión, del respeto y la solidaridad. Pese a su escaso valor pictórico nuestro mural fue difundido en internet y aplaudido como una iniciativa cívica y comprometida. El mural mágico inspirado en "El árbol de la vida" de Gustav Klimt fue RESPETADO por los vecinos y los artistas urbanos que llenaban de vigor y reflexión el resto de muros solariegos y muertos de nuestro preciado barrio del Carmen.
Pasaron dos años y las manos de nuestros niños fueron creciendo mientras su huella de pintura en favor de la paz permanecía intacta y chiquitina, como un grito de la conciencia que te sacude para no olvidar,

nunca más seremos un pueblo en guerra:

que la pau prevalga en la terra
que la paz prevalezca en la tierra
may peace prevail on earth
puisse la paix régner dans le monde
moge friede auf erden sein
che la pace regni sulla terra
que a paz prevaleça no mundo....

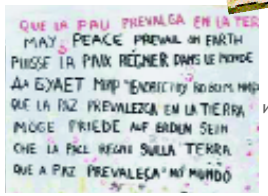

Las fotos del mural se pueden ver aún en www.barriodelcarmen.net Sección la lupa, San Ramón

CHAPTER CHU...

Pero... desde hace apenas un mes, el poder oficial, amante de la teoría del *"blanco o negro"* (o conmigo, o contra mí) saca cada noche a las calles un ejercito clandestino de camaleones de lengua gris que a base de despiadados lametones y dinero público se hace cargo de "LIMPIAR" sistemáticamente todos los mensajes "subversivos" y el arte y las ideas de los muros de sus solares, ahora si, muertos y obscenamente desnudos de nuestro preciado Carmen. Nadie ha podido ver como actúan, lo hacen de madrugada, en silencio y camuflados, no respetan nada y **nuestro mural también ha sucumbido a su voracidad.**

Para "LIMPIAR" se utiliza una grumosa pintura gris. (Lo que refuerza la teoría del *"se pilla antes a un mentiroso que a un cojo"*). Habrá quien así lo crea y piense que es elegante, por el gris perla y el gris marengo.
No consultaron con expertos en mercadotecnia, detergentes y suavizantes, ni siquiera con la Factoría Disney! **No consultaron el diccionario de la RAE:** *"GRIS: 1.Se dice del color que normalmente resulta de mezclar el blanco y el negro. 2.Carente de atractivo o singularidad. Un individuo gris, un paisaje gris. 3.Nublado, cubierto de nubes...una tarde gris... 6.Miembro de la antigua Policía Armada, cuyo uniforme era de ese color..."*

El GRIS no es el color de lo "limpio" es el color del olvido, de la ocultación, el color que mata todo lo brillante de la naturaleza y del ser humano, es el color de la contaminación urbana, de los malos humos, de las personas grises y los uniformes grises, hollín, polución y basura gris... ¿Pintarían su comedor de gris?
La paz, sin embargo, no es gris, como no lo es tampoco la guerra cruenta, la denuncia social, la ecología, ni por supuesto la libertad, la alegría o el amor. Cosas por las que merece la pena vivir.
Un muro gris contribuye a la ausencia de opinión y le resta sentido a la vida en la medida en que le roba a nuestra alma la capacidad de preguntar, imaginar y expresarse. Un muro gris invita a seguir consumiendo compulsivamente en busca de la felicidad, a pasar por la vida resbalando, a no pensar:
Y si no pienso, no existo,
Un muro gris empuja a seguir olvidando, aniquila las huellas de nuestros niños, reprime la solidaridad, la ilusión e incluso la libertad. Borra que se intervino en una GUERRA no deseada de funestas consecuencias, borra que nos manifestamos en favor de la PAZ, que la paz exige mucho esfuerzo, no viene dada, hay que trabajarla día a día. Y todo esto tendremos que contárselo a aquellos chiquitines que con apenas dos años estamparon su mano en la carta de la paz, para que no repitan el error, para que aprendan y no olviden.

Pintar de gris bilioso un muro vivo y colorista en el que el pueblo habla, se expresa y opina es aberrante porque lo hace invisible en la ciudad, como a quienes lo pintaron. ¿Alguien notó el cambio?. La mano poderosa que lo hace, amparada por dudosas ordenanzas, bien sabe que como dijo el visionario William Blake:

NOS CONVERTIMOS EN AQUELLO QUE MIRAMOS

¿No les impresiona saber que el habitante de las ciudades tiene la inútil suerte de saber distinguir entre más de cien tonalidades de horrible gris? No de verde bosque, ni de azul cielo, ni de rojo desierto...

La brocha está en su campo, cuento con que el gris, no sea el final... ¿quedamos para pintar?

Castells en l´aire

Juan Luis Benito

Vinc a parlar d'una terra
que és terra de forts castells.
No imagineu l'Anglaterra,
que ja en tenen prou per ells.
No penseu en la Castella,
ni en la França o l'Alemanya,
ni en les terres d'Aragó,
ni en cap altres de l'Espanya.
No és precís anar-se'n lluny
per trobar el que no ens falta.

La primera tú, Morella,
d'aquells Ports gran capitana;
la primera que vullgueres
el cognom de valenciana.
Guaita! Pedra contra pedra!
Guaita! Gel o neu, i aguanta!
Contra cerç o tramuntana.
Que ja han de vindre bons vents
per ta terra castigada.

Peníscola, castell amb mar,
record d'aquell cardenal,
Papa sense fortuna.
Encara observa la lluna
el seu fantasma inmortal?

Torre de Badum, valenta,
cap pirata pogué amb ella.
Torre de Badum, valenta,
morirà la Serra d'Irta
pels constructors? fent paella?
Més castells i més història:
Alcalatén, Todolella,
Xivert, Onda, Castelló...
Cristians, moros o templers,
tots els cobriren de glòria;
Què ens queda de tot allò?
Castells de Sagunt, Sogorb...
doneu-me una explicació!
Castell de Llíria, qui ho diria,
ironies del destí!,
que ta glòria acabaria,
com a marca d'un cert vi.
Potser tinguera menys pena,
el castellet de Requena,
que fent vins fila més prim!

Aiora i Cofrents, valents
per Jalance pujen vents.
Potser vos lleven els fums
de la Nuclear de Cofrents.
Mostreu-la els dents, com ún sól!
i ja no es vorà el fum negre
des del castell de Bunyol.

A la ciutat de València,
tots els anys alcen castells
Com pot ser?
Puix a base de martell,
fusta, bon fer i paciència,
de cartó i marqueteria,
de color i fantasia,
d'experiment i de ciència;
i sempre plens d'alegria.
D'alegria i d'ironia,
que l'humor no és renyidor
de la crítica amb honor,
ni el parlar del dia a dia.
Eixos castells valencians,
per honor de Sant Josep,
son les Falles del "tío" Pep,
orgull de tants ciutadans,
i admiració dels extranys.
Foc i flama, fum i res!
...I no fa falta a València
altra classe de castells.

Benissanó, Bètera, Albalat
dels Sorells o els Tarongers,
també en tenen bons "kalats",
alçats pels senyors aquells.
Guerrers de la mitja lluna,
la Creu, Roma o Napol·leó,
Repúbliques i alçaments,
guerra, mort i destrucció.
Des-de presos honorables,
a aquell maleït Borbó.
Parle ben clar de Xàtiva,
fortalesa que no oblida,
i si aplegara a oblidar,
l'Encoberttorne a la vida!
De Xàtiva per Bairén,
a la Safor de Gandia;
de la ciutat del Poeta,
meravelles contaria.
Fins i tot dels Borja,
parlen amb alegria.

A Dènia li'n varen fer,
un castell ben mariner,
encara que parega torró,
a sota el pare Montgó.
Un poble n'hi ha a la Marina
que es diu Castell de Castells,
no massa lluny de Callosa.
Polop n'està molt prop d'ells,
ben prop la Vila Joiosa.

I si en eixir-se de Xàtiva,
anem cap a l'interior,
a Cocentaina trobem
un castell que és superior.
No és ja castell, que és palau
així ho vullgué, en temps de pau,
Roger de Llúria, el senyor.
Tampoc en el viatge falla
el castellet de Castalla.

I no acaba encara
ací el dit viatge.
Hem de fer un bon viratge.
No queda completa
l'història aquesta
sense uns castells història, i festa:
Eternament enfrontat amb Elda,
el castell de Petrer
de reüll mira a Novelda,
que per això el varen fer.
Encara hui resonen senceres
antigues batalles a Biar o
Banyeres.

No, no és aquesta ja,
la nostra frontera.
Ni Sax i Villena en són barrera.
Alacant és terra santa,
almenys pel que fa a Castells:
Sant Ferrán i Santa Bàrbera,
així és com es diuen ells.
I passant per Elx s'admira,
i és cosa dita de veres,
el Palau de l'Altamira,
vaixell en mar de palmeres.
I ara sí que és ben clar,
que la història està acabada,
doncs acabem d'arribar
a la Torre Foradada.

Terra de bons Castells,
ja ha quedat ben demostrat.
Res més queda ja per dir,
i no és dir cap falsedat.
Paret amunt, paret avant,
els valencians, amb donaire,
castells seguirem alçant.
Encara que siguen
Castells en l'aire!

Gente camaleónica

Javi Gay Tomillo

Sería sencillo, y hasta divertido, ponerse a criticar hasta la saciedad a todas aquellas personas que pudiesen ser tomadas como camaleónicas. Sin embargo, mucho me temo que seríamos demasiados los afectados:

Efectivamente, hoy por hoy, nos encontramos en una sociedad en la que las relaciones interpersonales así como las apariencias y las puras formalidades sociales surgen a escena todos los días. No nos engañemos, no siempre fue así; ¿creen que el labrador de principios del siglo pasado debía ir muy arreglado cuando visitaba a algún pariente?,¿o que el vendedor de hace unas décadas debía comportarse amablemente?¿o simplemente que el jefe los tratara con mediana educación?.

Actualmente nos encontramos en una estructuración sociocultural bien distinta a la de nuestros antepasados; es la llamada sociedad de consumo: Capitalista y democrática(algunas naciones más que otras) per sé. Es así que nos encontramos en una sociedad más social; de grandes ciudades y de grandes y cuantiosos grupos a los que cada uno de nosotros pertenecemos; grupo de amigos, de trabajo, del pueblo, de la falla, de vecinos, de hobbys...etc y cada uno de ellos tienen una serie de pautas, reglas y normas sociales: Aunque lo queramos, no nos comportamos de igual manera ante los distintos grupos. ¿Hasta que punto, cada uno de nosotros es o no camaleónico?¿es una habilidad de pocos o generalizada?¿puede tomarse como insana o enfermiza?.

Si bien todos tenemos un poco de camaleónicos (seamos honestos), se podría delimitar el concepto camaleónico a aquella persona que, de alguna manera u otra, utiliza de manera consciente y malintencionadamente (con esto me refiero a egoístamente) tal habilidad para conseguir unos objetivos; ya sea para "trepar" en su trabajo como para conseguir agradar(como medio para conseguir algo) a una persona o un grupo.

¿Por qué normas y pautas sociales?¿por qué no decir lo que nos venga en gana en cada momento?; Bien, sí usted continua leyendo este articulo, sin duda es porque al parecer, tenemos, usted y yo, unas pautas culturales y sociales parejas y bien establecidas; no me refiero únicamente al idioma(que también) sino a la forma y al contenido del mismo:

Sí comenzara ahora a poner palabras y frases sin sentido y de forma aleatoria o comenzara a decirle lo feo que es, lo gordo que está, lo tonto que es

Si comenzara a decirle lo feo que es, lo gordo que está, lo tonto que es y lo calvo que está, seguramente pensaría que soy un sinvergüenza

y lo calvo que está, seguramente pensaría que soy un sinvergüenza, un arrogante y un prepotente y ahí terminaría todo; mandaría el articulo a hacer puñetas, como diría mi abuela. Pero en cambio sí le dijera que al fin y al cabo no es usted tan feo ni tan gordo ni tan tonto ni calvo sino que es una persona encantadora, con un corazón más grande que el Himalaya y un sex-appeal especial, la cosa cambiaría.

Sin duda alguna, no es más que una burda exageración y una exposición muy camaleónica, pero sirve para explicar que, efectivamente, existe una serie de normas construidas socioculturalmente(por todos nosotros) que rigen la gran mayoría de nuestras conversaciones. Así, nos sorprende que en ocasiones una persona hable demasiado alto, o que hable tan bajito que ni se le oiga o simplemente que no nos mire a los ojos cuando nos habla.

Podrían pensar que me estoy desviando del tema y en cierta medida, tendrían razón; sin embargo, creí oportuno introducir tal inciso, sin otra intención que comprendieran mejor lo que les quería decir. Es fácil que alguna vez alguien le haya llamado camaleón; en cierta medida porque en parte, como comentábamos antes, todos los somos. Sin embargo, utilizan tal palabra en sentido peyorativo: Nos dicen que no somos nosotros, que tenemos máscara, que no somos honestos. Entonces, ¿Somos o no somos?.

No confundamos, pues, esa cortesía, esa formalidad y ese contrato social con ser o no ser camaleónico; al fin y al cabo, no es más que una palabra y su atribución es más bien arbitraria. Así, como se exponía anteriormente, interpreto que una persona podría ser catalogada como camaleónica cuando utiliza las relaciones con los demás como medio para conseguir fines de manera mezquina y egoísta; como por ejemplo aquel o aquella que para tratar de alcanzar una determinada posición(un fin) como puede ser un puesto de trabajo o un cargo político usa, mediante la mentira u otras estrategias similares, sus relaciones sociales solo con el objetivo de alcanzar tal puesto o cargo.

Sí alguien se identifica completamente con tal descripción, probablemente se reirá e infravalorará este articulo; pero habiéndolo escrito ya aquí, tal vez ni se inmute, por miedo a que lo cataloguen como tal.

Camaleons musicals

Eduardo Guillot
Levante-EMV

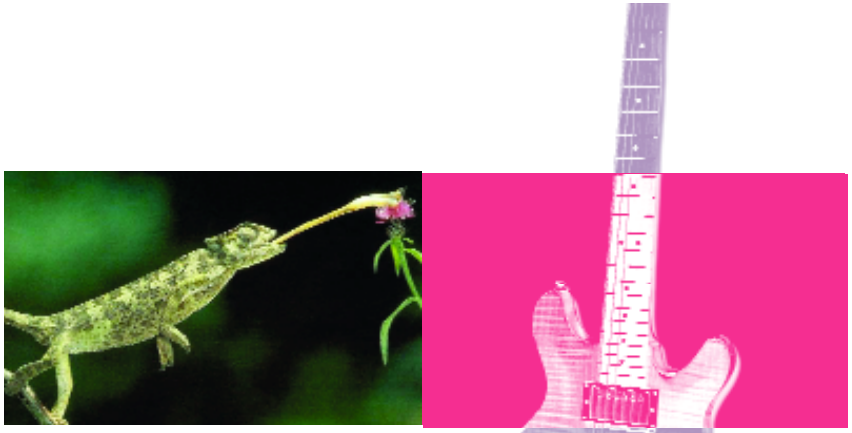

Diu el diccionari de María Moliner que camaleònica és una "persona acomodatícia". És a dir, que s'adapta. Ja se sap que el camaleó és un rèptil que canvia de color per a confondre's amb l'entorn. Per a passar desapercebut. No obstant, els camaleons del món de la música (o aquells a què, en un o altre moment, se'ls ha aplicat el terme) no busquen precisament amagar-se, sinó tot el contrari. El seu objectiu és mantindre's bé a la vista. Tornant a l'inici, adaptar-se. Renovar-se o morir, que diu el tòpic. La majoria d'ells són corredors de fons, artistes de llarg recorregut que, en compte de romandre fidels a una filosofia estètica, ideològica i musical (com Bruce Springsteen, Lou Reed, Bob Dylan o Neil Young, que poques vegades s'han desviat del camí que es van marcar en els seus començaments), han preferit anar mutant, llevant-se unes pells i posant-se d'altres. I no els ha anat del tot malament.

El cas paradigmàtic és el de David Bowie, sovint qualificat d'artista camaleònic per la seua facilitat per a reinventar-se al llarg de quatre dècades (exactes, a més, ja que va ser en 1966 quan va canviar el seu verdader cognom, Jones, pel de Bowie). De fet, en la segona meitat dels seixanta vestia tratjes entallats i es relacionava amb l'escena mod britànica (en la portada del seu disc debut, datat en 1967, sembla un membre dels Rolling Stones). Però a finals de la dècada ja havia donat un primer gir cap al folk de tints acústics ("The man who sold the world", 1970). No seria l'últim, ja que molt poc després s'enfundaria el tratje de Ziggy Stardust i es posaria al front del moviment glam rock a Anglaterra, amb un disc superb ("Ziggy Stardust and the Spiders from Mars", 1972) que segueix comptant-se entre el millor de la seua trajectòria. L'adveniment del punk li va agafar massa crescut (hauria estat ridícul i, sobretot, poc creïble, tractant-se amb els Sex Pistols), així que es va refugiar a Berlín i va mantindre la seua condició d'intocable amb "Low" i l'excel·lent "Heroes" (ambdós de 1977). Portava quatre encarnacions i no sols sobrevivia, sinó que continuava marcant tendències, situació que es repetiria en plena ressaca de la new wave, quan va publicar "Scary monsters" (1982), probablement la seua última obra mestra. Des de llavors, és cert que va passar de ser un creador de modes (o vampiritzador d'estils) a deixar-se portar pel reflux del corrent, i ni les seues aventures metàl·liques (al front de la banda Tin Machine) ni els seus últims enamoriscaments amb la música electrònica (discos com "Hours", de 1999, o "Heathen", de 2002) han estat a l'altura de la seua llegenda. Però no ha tirat la tovalla, i sempre es pot esperar que traga un nou conill de la seua copalta. També han canviat de pelatge ben sovint els irlandesos U2. Després de definir en els seus primers discos un tipus de rock èpic que els va convertir en un fenòmen mundial i que pareixia destinat a perpetuar-se girant sobre si mateix fins l'extenuació ("Boy", "October" o "War" en són bons exemples), van descobrir la rica tradició sonora nordamericana en "Rattle and Hum" (1988), on es van deixar impregnar de gospel i soul. Era un senyal. Només tres anys després, conscients de la revolució techno que estava tenint lloc en l'escena pop mundial, es despenjaven amb "Achtung Baby" (1991), el primer Lp d'una trilogia (completada amb "Zooropa" i "Pop") que demostrava la seua habilitat per a adaptar-se als corrents del moment, però que va fer decréixer les seues vendes. D'ací que hagen tornat sobre els seus passos en els regressius "All that you can't leave behind" (2000) i "How to dismantle an atomic bomb" (2004).

Tancant el triumvirat de camaleons musicals d'impacte mundial trobem Madonna. La seua carrera sempre ha orbitat al voltant de la música disc i les pistes de ball, per la qual cosa, en el seu cas particular, els canvis de pell han tingut més a veure amb l'estètica que embolica els seus discos que amb el contingut sonor dels mateixos, encara que hi haja un abisme entre la pulsió post-disco dels seus inicis i la contemporaneïtat techno de les seues últimes entregues. Poc o no res té a veure l'adolescent provocativa que portava un cinturó en què s'autoproclamava "Boy Toy" ("joguet per a xics") amb la doble de Marilyn Monroe de "Material girl", l'exhibicionista de "Sex" o la tecnovaquera de "Music", encara que en tots els casos l'ítaloamericana ha sabut reinventar-se intel·ligentment i jugar a favor seu amb les bases que la indústria del disc posava al seu abast. No obstant, potser el fet que millor explique la seua capacitat d'adaptació en el món depredador de la indústria discogràfica siga la seua conversió en dona de negocis. Madonna va passar de dependre d'un contracte unilateral amb la seua companyia de discos a crear el seu propi segell independent (Maverick, en 1992), a través del qual llicència les seues gravacions a la totpoderosa Warner, i que li permet mantindre un control creatiu total sobre el seu treball. Vaja que no és res.

I, per a finalitzar, una curiositat: Saben com li diuen a les iguanes a Bolívia? Camaleons. Però tranquils, que Iggy Pop és dels que mai canviarà.

Tropeçons

Per Bovi

Estos tropeçons tan vells
els ha escrit un passota
si algú se sent ofés
pos què collons, que es fota.

Els jubilen als sixanta
i el motiu sé quin és,
els jubilats d'esta falla
ja no aprofiten pa res.

Jubilats i no treballen
pos pense que és un abús
tots tenen carnet
pa no pagar en el bus.

Com no hi ha qui els calle
organitzen un sopar
i jo em fot i balle
perquè tinc que treballar.

Què llàstima els rumbers
sempre marcant la pauta
i ara que són majorets
ja no els funciona la flauta.

En la barraca una nit
m'emportí un susto gran,
el Bombardino estava allí
i em pareixia Roldán.

No et rigues tintorer
que pa tu hi ha una bona,
aprimat un poquet
que pareixes Maradona.

Al tio li va la marxa
i disfruta com un xiquet
igual pinta una "fachà"
que li pega la clarinet.

A vore si endivineu
qui es pareix a Colombo,
és un que no es veu
quan va tocant en el bombo.

Té dos fills com ell de grans
i lo que dic és de veres,
en un apretó de mans
segur que veus les estreles.

Té el monyo molt rullet,
és prim i té bon cor,
lo mateix te fa un pendent
que una pulsera d'or.

Si t'han fet una putà
i no saps qui ha segut,
veges el "gordo" on està
que és ell qui t'ha fotut.

Tant que costa fer una acta
i la secretària s'esmera,
pos sempre n'hi ha algun pardal
que de l'acta ni s'entera.

En les falles de matí
ningú vol matinejar
i sóm sempre set o huit
els qui venim a almorsar.

Un estranger en la falla,
l'home un poc seriós,
encara que a vegaes no calla,
l'alemà dels collons.

El decano Enric Andrés
i açò a tots pertany,
flipa per ser president
una volta en tot l'any.

Sap fer bé les coses
Paco el de la barraca
nos ompli bé les taules
i nos buida la butxaca.

Estes festes, per favor,
porteu beguda a manta
i no oblideu tampoc
per a Ochoa La Fanta.

S'acaba de dinar a un hora
i ja són les tres i vint
Marijús busca a Ochoa
i Ochoa ja està dormint.

No trobaràs una cadira
ni tenint bona sort
puix en ple està sopant
la familia Bonafont.

Tres ballarins de primera
els millors del món sencer,
Fred Astaire, John Travolta
i Blas Agüera el tercer.

Els divendres ningú ho dubta
la juventut és un plaer
mes l'hora de la junta
se'n van totes al carrer.

El futbol veu Ruiz
puix és gran aficionat
si la dona li ho permitís
i l'aire acondicionat.

Les dones sempre manen
i donen por en junta,
si la paraula demanen
s'arma la marabunta.

A Francisco Andrés Moscardó
i no és fer la pilota
no sé per quina raó
sempre volem que nos fota.

Treballava en la Ford
i ja no treballa mai
vos avise de bon cor
aneu en cuidao que és gay.

Un consell el vullc donar
i açò té molta guasa
si al dominó vols guanyar
el Bovy que es quede en casa.

Jugant les dones al parxís
les hores passen volant
i els pobres dels marits
en els carrers esperant.

Dos matrimosnis en gràcia
es casaren per el clero
ells són Jorge i Noèlia
José Agustín i Chelo.

Si algun tropeçó no rima
pot ser per dos raons,
una, que no cobre prima
i que no sóc poeta, collons.
En la nit de la plantà
lo típic són dos coses,
per a sopar fessolà
i la guerra de les boles.

En alguna junta que atra
el presi s'està allargant
no seria cosa rara
que algú estiga roncant.

En la porta del comú
la N seguís faltant
a vore si la troba algú
que Bovi l'està buscant.

Açò s'acaba per ara,
el meu cap no va més,
si no m'expulseu de la falla
l'any que ve tindreu més.

No vullc olvidar-me d'elles
i aprofite els tropeçons
per desitjar bones falles
a les falleres majors.

El llibret de fa 25 anys

Més o menys en entregar el llibret de 1981 a l'imprempta, els fallers, com tots els valencians, patiren un gran esglai. Apenes a tres setmanes de les falles, un guàrdia civil bigotut i malencarat, que semblava tret d'un esperpent de Ramon del Valle-Inclán, segrestava al Congrés dels Diputats, els representants de la sobirania popular. Al mateix temps, el Capità General de València, treia els soldats de les seues casernes, i decretava l'estat d'excepció a València. Durant una nit interminable, els valencians estiguérem a mercé dels militars, com en els temps més foscos de la dictadura.

Afortunadament, tot va passar com un ràpid malson, i els fallers ni tan sols hagueren de canviar el seu programas de festejos, un maldecap menys per al seu delegat, Francisco Bonafont García o per al seu president, que a la seua "Salutació inicial" ens explica les dificultats patides "en este año difícil, de transición, de cambios, de nuevos moldes, elevación masiva de precios en el presupuesto, y un gran etcétera".

Les falles arribaren al mes de març de 1981, i els carrers de la nostra demarcació pogueren contemplar les falles "Hi ha moltes maneres de caçar" i "Jocs valencians en la antigüetat" sense més sobresalts. L'únic, potser, el que tindria l'artista en donar-se compte que el seu nom no apareix al llibret. Exactament el mateix ens passaria 20 anys després, encara que la tecnologia de l'època ens va permetre resoldre-ho amb enganxines.

Per cert, que la temàtica de la falla gran la veritat és que no té desperdici, i ens permet comprovar com han canviat la sensibilitat sobre determinats temes en un quart de segle, especialmente pel que fa a la representació de la dona. La falla d'aquell any, que parlava de caceres i portava per remat "un corn d'or i ceràmica [que] símbol era en temps passats / de l'afició a la cacera", i sobre ell "un cavall blanc / al que munta un caçador / nu, es dir despullat, / preparat per la cacera", incloia escenes tan crues com les següents: "Sobre el fondo de una tirada de la Albufera encontramos al capitalista que con mucho dinero ha conseguido cazar una estupenda chavala para empleada de hogar, hoy cosa difícil de encontrar, la cual atenderá al servicio de la señora durante el día y por la noche atenderá a 'sus labores'". Per altra banda, la profusió de pubs havia convertit el barri en una mena de Barri Xinés, però a la inversa, donat que "ya no son els homens / qui van per ell pasejant, / sino eixes quince anyeres / que per allí van caçant, / tombant-se damunt dels chics, / demanant-los molt formals: / 'Che, yo vull fumar-me un porro / o una porra, dóna igual, / que en tal de fumar yo em fume / lo que es pose per davant".

Tan entonat estava el poeta, que fins i tot en explicar i relatar la falleta infantil, dedicada als jocs tradicionals, no pot evitar fer un acudit de un to semblant: "A la corda juga Huiso / al 'més altet' en Camila; / ell vol jugar a l'anguila / i ella demana 'el

Jesús Peris Llorca

choriço". Per cert, que en un toc molt d'època, podem trobar en la falla "Peret i el Gordet", "héroes d"Érase una vez [el hombre]'" jugant en la prehistòria amb pedretes.

Aquell any el President va ser una vegada més Manuel Calap Mas; el President Infantil era, el que són les coses, Vicente Llopis Blasco, és a dir, "El Gordo", és a dir, el pare d'Alejandro, el nostre President infantil d'enguany. La Fallera Major era Maria Josep Montroy Bisquert, mentre la Fallera Major Infantil era la nostra Vice-secretària actual, i tia del President Infantil, Maria Josep Llopis Blasco. El poeta habitual d'aleshores, Joan Boscà, afirmava de la primera, després de qualificar-la de "rosa bledana", que "amorosament […] lluixes el vestit de valenciana / amb digna sencillea i majestat". A Maria José, per la seua banda, li desitjava "que ta inmaculà inocència / siga ton millor ornat / i ton blasói, la bondat, / per a que enaltint València / prenga gran magnificència / en el teu feliç regnat".

No va ser aquell un any propici en col.laboracions literàries per al nostre llibret. Tan sols dos, una nota necrològica, que recordava a les dues dames que ens havien deixat durant aquest exercici, María García i Maria Amparo Muñoz, les dones de Francisco Grancha i Antonio Meroño respectivament. "Siempre recordaremos a estas dos buenas amigas, tan amantes y cariñosas con la familia y dispuestas en todo momento para hacer el favor que les fuese solicitado, activas y dinámicas en sus quehaceres familiares y casero y, por qué no decirlo, también en el cumplimiento de su vocación fallera".

L'altre. eren els cúdols i tropeçons que, ells sí, no podien faltar. Entre ells, podem llegir sobre Vicente Navarro: "Es home gros, desinquét, / un faller de gran valia / que te planta un Micalet / en el teatre Talía / i es queda tan satisfet. / En el moment oportú / l'han deixat que resolguera / l'assunt dels deudors, i astut / ha agarrat una granera... / i no'n va a deixar ni u!". Sobre Salvador Calabuig: "És símbol de nostra Falla / de tota la comissió / i un fallero d'excepció, / que el seu cor de goig estalla; / quan ve la festa s'explaya / desbordant-se d'emoció"; del delegat de festejos, Francisco Bonafont es deia que "treballador distinguit / de dia no el trobaràs, / pero en aplegar la nit / igual fa una bessonà / que una barca, que un bescuit". Sobre el cobrador de Quotes, Enric Andrés, es llegia: "El tresorer li han canviat / l'apellido a Enric Andrés / des de que l'han nomenat / en carrec de tant de pes; / ara li diu ... Enric... Dinés!".

Per últim, és de senyalar la creixent presència de bars i pubs entre els anunciants del llibret. Es deixa notar així la transformació patida pel barri en aquells anys, i de la que d'una manera tan poc "políticament correcta" es parlava a la falla: La riuà, a Soguers 12; Che-Maño, a Ripalda, 31; Ripalda, a Sogueros 3; La Planta Baja, a Sant Ramon 18; La Lluna, a Sant Ramon 23, on es podia trobar "un menú compost per sis plats, pa i beguda al preu de 275 pessetes"; Tururú, a Ripalda 19; Bar Express, a Corona 32; Casa Mario, a Roteros 3 i El Portón, a Beneficència 9, constituien realment una oferta variada i completa. Només tres de tots ells continuen oberts hui. D'altra banda, la Tintorería Dobón continuava utilitzant per a la seua "limpieza superseco" "tricloretileno y precloretileno".

Homenatge al nostre escut

Per Bovi

Farà almenys quaranta i pico d'anys i siguent jo un xaval, em vaig trobar per casualitat un escut de nostra falla; dit escut estava en un racó del casal que teníem en el carrer Sant Ramon (molt propet d'on el tenim ara).

No sé per quina raó aquell dibuix estava oblidat i ningú li feia cas, però la veritat, era prou lleig. Recorde que estava pintat o imprés en un paper molt abandonat, del tamany d'una fulla de diari. Em quedí mirant-lo pensant que retocant algunes coses podria quedar molt millor i més modern.

Per a que tingau una idea de com era l'escut, vos diré que la senyera era molt allargada, o dit d'altra manera, molt apepinada. La corona era molt menuda, les fulles de llorer creuaven de dalt a baix l'escut, i la cinta on posa el nom de la comissió era il·legible.

Sense pensarme-ho molt, agafí el dibuix i me l'emportí a ma casa. Sobretot en molta il·lusió el vaig retocar a la meua manera, i aixina vaig crear el nou escut de la nostra falla. Aleshores presentí un esbós en la junta i a tots els agradà. Recorde les clàssiques paraules del nostre amic Manolo Calap, que era el President. Xè, Enrique, de puta mare, tu, ja tenim escut en la falla.

Des d'aquell moment li agafí un gran carinyo a eixe trosset de dibuix, i en quan tenia ocasió de dibuixar-lo, pintar-lo o imprimir-lo, no dubtava en posar-lo en qualsevol puesto.

Per eixe motiu, i sense que servisca de crítica per a ningú, em quedí molt sorprés quan l'any passat l'escudet no aparegué en el llibret, però deixem-lo com un descuit i anem al tema que nos inclou.

Recorde, i no fa molt, en el Cant de l'estoreta, i siguent la meua néta fallera major, vaig dibuixar nostre escut darrere de la carrossa. Eixe dia em vaig omplir d'orgull de vore a la meua néta dalt de la carrossa i l'escut pintat per mi darrere d'ella.

Me ve al cap les moltes vegades que l'amic Manolo Dobón, en el seu clàssic catxondeo, sempre que féiem un acte me deia, xè Bovi, on vas a pintar hui l'escut?

Tanta era la meua passió per ell, que sense pensarme-ho dos vegades, me'l vaig pintar en les dos portes del meu cotxe. Però la cosa no acaba així, al nostre amic Enrique Andrés, que també tenia un sis-cents com el meu, li doní enveja i me demanà que també li'l pintara en el seu cotxe, i allà anàvem els dos en els sis-cents, que pareixíem taxistes.

Per supost, no puc oblidar-me d'aquell banderí, aquell xicotet banderí que la meua dona bordà per a nosatros els rumbers, en quant d'orgull el portàvem en les nostres inoblidables xarangues, quantes vegades l'hem passejat per tots els carrers de València. Aquells mocadors (total 250), que molts encara els tenim, també bordats per la meua dona (i l'escut en el mig del mocador), i com no, eixa quantitat de blusons que han eixit de la meua casa bordats per a tants fallers, i que tan orgullosos el portem en el pit.

I ja per últim, i com a eixemple, els nostres estandarts sempre davant de tota la comissió, donant fe de que està desfilant la millor falla del món.

I hasta ací, i per a no cansar-vos més, en la satisfacció plena d'haver contribuït, en este xicotet homenatge, al nostre benvolgut escut de nostra falla.

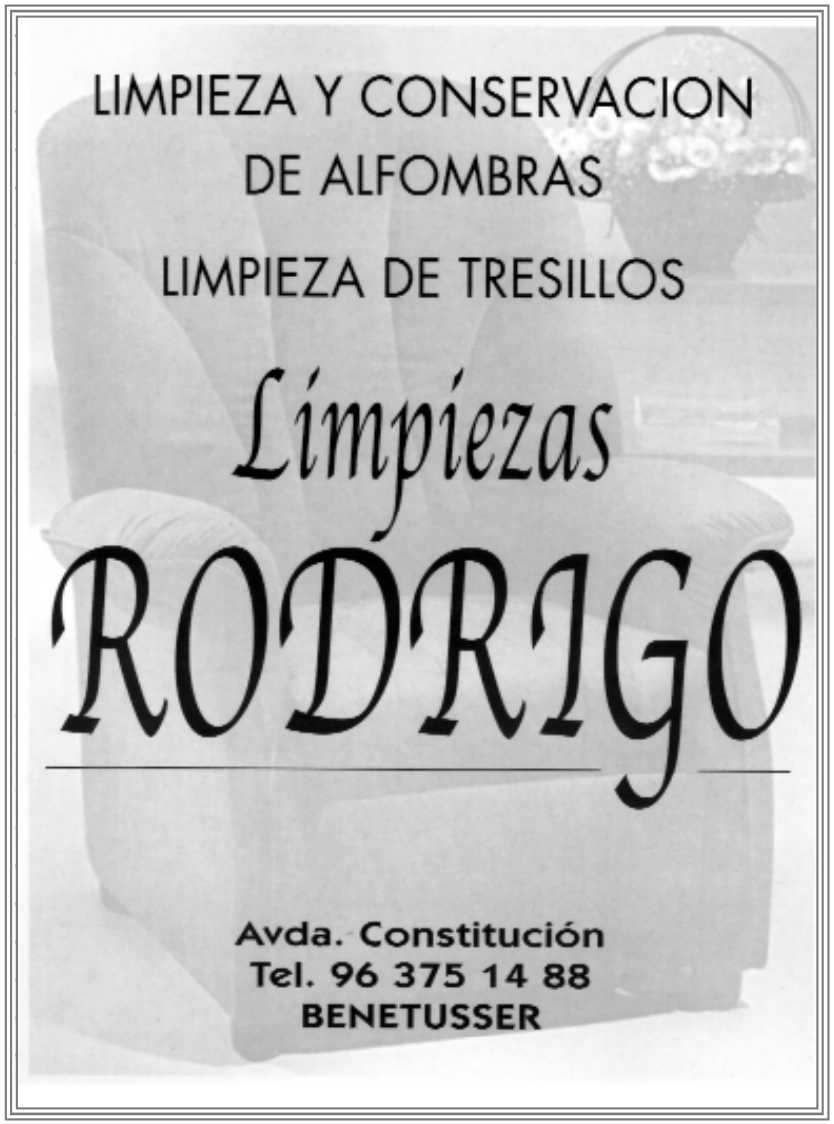

RECOMPOSICIÓN DE VOLÚMENES DECORATIVOS

SAN JOSÉ DE LA MONTAÑA

- ✓ PINTURAS
- ✓ ESTUCOS
- ✓ MONOCAPAS
- ✓ LIMPIEZA POR PROYECCIÓN
- ✓ TRATAMIENTOS ANTIXILÓFAGOS

Técnicas y Restauraciones

Grupo Sevilla Pinturas y estucos

TRADICIÓN, TECNOLOGÍA E INNOVACIÓN AL SERVICIO DE LA CONSTRUCCIÓN

- ✓ TÉCNICAS Y RESTAURACIONES
- ✓ TRATAMIENTOS DE PIEDRA
- ✓ DESECACIÓN DE MUROS
- ✓ RECOMPOSICIÓN DE PIEDRA
- ✓ TRATAMIENTO ANTIPALOMA, ETC.

IMITACIÓN PIEDRAS
ACABADOS EXTERIORES

ACABADOS DE MONOCAPA

Llanterners, s/n. - Polígono Industrial d'Obradors
E-mail: pinturas@grupojsevilla.com - www.grupojsevilla.com - E-mail: tecnicas@grupojsevilla.com
Tel. 96 363 50 03 - Fax 96 390 21 97 - 46110 GODELLA (Valencia)

Frio - Font, s.l.

F. F.

EXPOSICION Y OFICINAS: Avda. Blasco Ibáñez, 50 bajo ALMACEN: C/. Andalucía, 30
Tel. 96 150 17 51 - 46970 ALAQUÀS (Valencia) - Fax 96 198 53 30

" AIRE ACONDICIONADO FRIO Y CALOR CON BOMBA"

Aire Acondicionado Instaladores autorizados de las mejores marcas:
GENERAL-FUJITSU,
MITSUBISHI.

¡¡ Servicio Técnico Propio
Carnet Instalador Autorizado !!

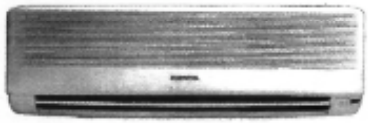

¡NOVEDAD!

CALEFACCIÓN CENTRAL (ELÉCTRICA)
BAJO CONSUMO Y SIN OBRAS.

INSTALADORES PROFESIONALES

¡¡¡ PRESUPUESTOS SIN COMPROMISO EN SU PROPIO DOMICILIO !!! *TEL. 96 150 17 51*

TASCA

CORONA 7

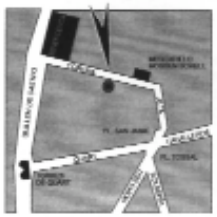

C/ Corona. 7 • 46003 Valencia • Tel. 96 392 63 36

ANTIGUA CASA MESEGUER

Fundada en 1882

TORTOSA

MUDANZAS

Juan Antonio Moltó Gómez

C/. Montesa, 44 - 46007 VALENCIA

Tels. 609 653 047 - 963 923 367 - 963 784 924

TRATAMIENTOS PISCINAS

Estrella

PRODUCTOS PARA PISCINAS

QUIMICAMP

VERANO E INVIERNO

En Alaquas ¡Sin ir más lejos!
TODO PARA SU PISCINA

Disponemos de:
Gran surtido en Material Auxiliar
Equipamientos para Sistemas de Filtración
Asesoramiento Técnico Personal
Tratamiento y Dosificación de Producto Químico

QUIMICAMP PISCINAS

Quimicamp tiene un objetivo único y permanente
Hacer más fácil el tratamiento del agua de su piscina, mejorando, si cabe, la Seguridad Sanitaria y Estética para que usted disfrute plenamente

Avda. Blasco Ibáñez, 41 - Bajo ALAQUÀS (Valencia)
Tel. y Fax: 96 150 32 65
Teléfono de atención al cliente en domingos (período estival) 639 086 356

NAVAS DISTRIBUCIONES — CERTIFICADO ISO 9001

ADAL — AUXILIARES DIDACTICOS, AUDIOVISUALES Y LABORATORIO, S.L. — CERTIFICADO ISO 9001

AUDIEDUC — AUDIOVISUALES PARA LA EDUCACIÓN, S.L.U. — CERTIFICADO ISO 9001

MEDIOS AUDIOVISUALES

Vídeo y DVD Educativo, Diapositivas.
Láminas Murales y Mapas Murales.
Proyectores de Diapositivas.
Retroproyectores.
Proyectores de Cuerpos Opacos.
Videoproyectores de Datos y Vídeo.
TV. Monitores LCD. Videocámaras. DVD.
Laboratorios y Magnetófonos Idiomas.

AULA LABORATORIO

Material para experimentación en:
Física, Química, Biología y Geología.
Material de Laboratorio: Aparatos, Accesorios, Vidrio, Productos Químicos. Material Aulas Tecnología.
Mobiliario Escolar. Mobiliario de Laboratorio.
Mobiliario de Tecnología. Pizarras: Murales y Portátiles.
Tablones y Vitrinas de Anuncios.
Material Didáctico para Educación Infantil y Primaria.

C/ Ingeniero José Sirera, nº 18 - 46017 Valencia
Tel. 96 357 30 73 - Fax: 96 357 76 29 • E-mail: audieduc@retemail.es
www.navasdistribuciones.com • www.adal-audieduc.com

la Fallera Arroz®

Enoteca Saber Beber

Tienda especializada en Vinos, Cavas y Complementos del Mundo del Vino

Saber beber

Cultura que exige conocer los vinos y las reglas de la convivencia, la higiene, la salud y la moderación, aliada a las reglas de la hospitalidad y cortesía. Una persona que sabe beber no sólo muestra la habilidad del catador, sino que se distingue por una cultura basada en la discreción con las bebidas.

Disponemos de una amplia selección de Cavas y Vinos fríos

Saber beber

Boulevard Virgen del Carmen
Avd. Cortes Valencianas, 14 - L'Eliana
Tel. 96 274 19 45 - saberbeber@hotmail.com

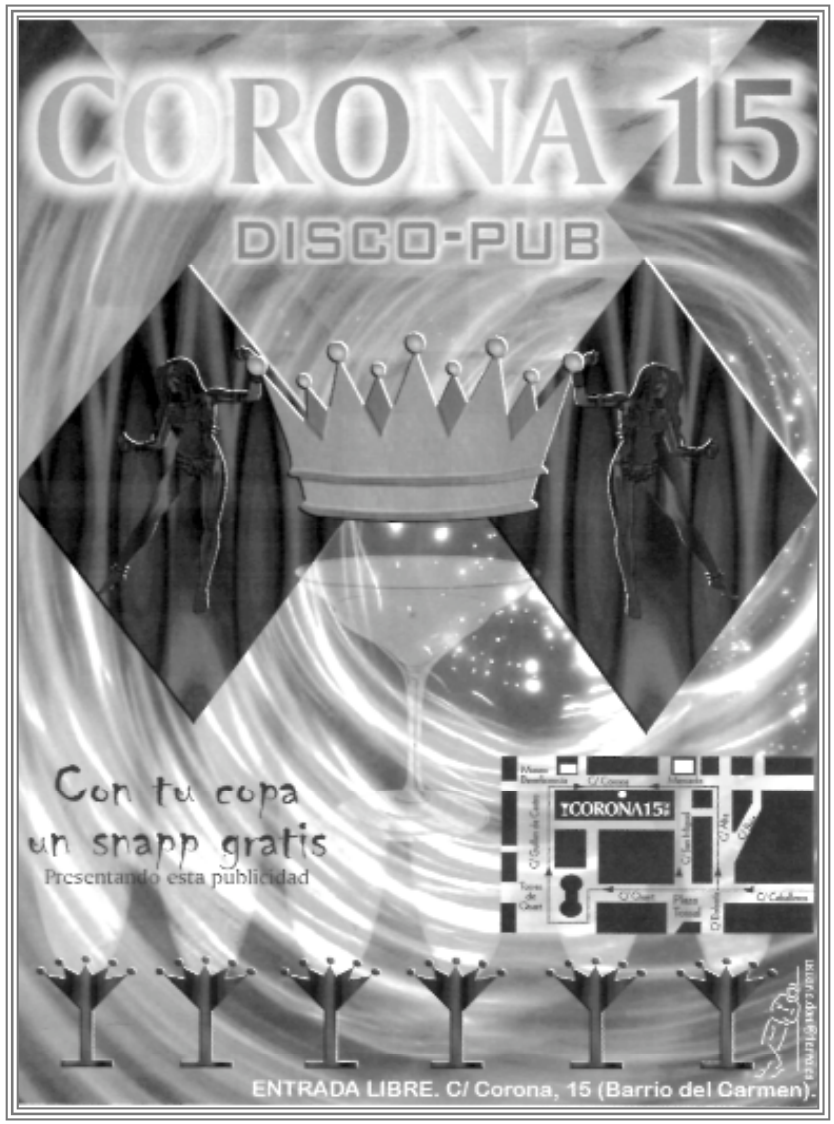

DOSMAR, S.A.

CERTIFICADO
N.º 9190.DOSI

Diseño, fabricación y comercialización de productos químicos para el mantenimiento industrial, tratamientos de aguas, construcción y hostelería. Recuperación y transporte de disolventes.

DOSMAR, S.A.
Ctra. Ademúz, Km. 9,500
46910 PATERNA, Valencia, España
Tef.: 96 132 01 38 – Fax: 91 132 06 99
e-mail: dosmar@inter.es
Web: www.dosmar.net

Somos una empresa con un equipo humano altamente cualificado. Capaces de aconsejarle y solucionarle los problemas de su empresa; En lo que a nuestros productos se refiere, haciéndole un estudio minucioso, de cual es su necesidad. Con Dosmar solo encontrará soluciones, porque somos especialistas.

CONFIE EN NOSOTROS

DARRERE DE CASES

PROMOCIÓ I VENDA
DE VIVENDES

MES INFORMACIÓ EN:
www.darreredecases.com

DARRERE DE CASES, S.L.
C/. Grabador Esteve, 11 - 4 • 46004 VALENCIA

BINGO ATENEO MARITIMO

HORARIO: DE DOMINGO A JUEVES
DE 11 DE LA MAÑANA A 11 DE LA NOCHE
VIERNES, SABADOS Y VISPERA DE FESTIVO
HASTA LAS 11 DE LA NOCHE

SERVICIO DE RESTAURANTE Y CAFETERIA

TRATO PERSONAL

C/.REINA, 68 - VALENCIA

SALA DE BINGO
HOGAR EXTREMEÑO
Avenida de Burjasot, 34 y 36 - VALENCIA

De Domingo a Jueves:
de 10 de la mañana a 10 de la noche
Viernes, Sábados y vísperas de fiesta:
hasta las 11 de la noche

¡EXCELENTE SERVICIO DE RESTAURANTE Y CAFETERIA!

SALA TELEBINGO CHIRIVELLA
Av. de Torrente, 2 - CHIRIVELLA (Valencia)

PARKING GRATUITO -40 plazas- C/. Ramón Montaner (frente Mercadona)

De Domingo a Jueves, de 10 mañana a 10 noche
Viernes, Sábados y vísperas de fiesta, hasta las 11 noche

SALA DE BINGO
MURCIA-ALBACETE
Avenida de Burjasot, 112 - VALENCIA

De Domingo a Jueves:
de 4 de la tarde a 3 de la mañana
Viernes, Sábados y vísperas de fiesta:
hasta las 4 de la mañana

TRATO FAMILIAR

ASFALTOS PARDO, S.L.

Manuel Pardo Conejero

Av. San José de la Montaña, 24-10ª • 46008 VALENCIA
Tel./Fax: 963 821 623 - Móvil 649 989 066
ALMACEN: Camp del Turia, 7 Pol. Ind. La Cova • 46940 MANISES

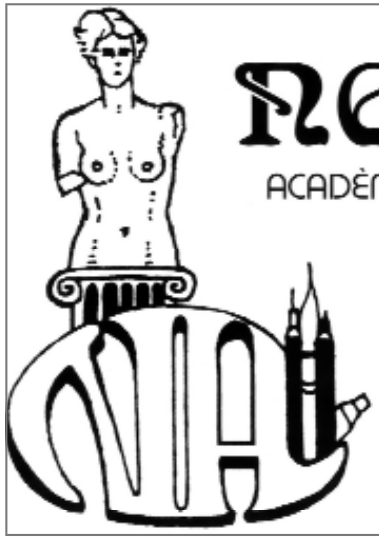

NOU ART

ACADÈMIA DE DIBUIX I PINTURA

DIBUIX TÈCNIC
ACCÉS A B.B.A.A.

C/. Sagunt, 21 Baix
46113 Moncada (València)
Telèfon: 96 130 06 25

Talleres:
Clero, 12
Tel. 96 341 44 23
46006 VALENCIA

Sucursales:
Calixto III, 2
Tel. 96 341 44 23
46006 VALENCIA

REPRESENTACIONES

PICO-ANDRES, s.l.

DESPACHO: Dr. Monserrat, 18 - 46008 Valencia
Tel. Movil: 619 723 573 - Fax.: 963 918 598

demoka by MINIMOKA

SYTECH

Panasonic Cuidado Personal

AURORA
El calor seguro

PIROTECNIA JR "EL TRACA"

PARTICULAR
Conde Torrefiel, 85-8° • Tel. 96 365 92 36
Alcalde Cano Coloma, 6-11° • Tel y Fax: 355 77 55
VALENCIA

TALLER
Camino Madroñal,
PEDRALBA (Valencia)
Tel. 96 270 74 69

EURO Stilman S.L.

OFRECEMOS SERVICIOS GARANTIZADOS
EN REPARACION DE RELOJES DE
PULSERA, PARED, ANTIGUOS Y
CAMBIO DE MAQUINAS DE
CUERDA POR ELECTRONICAS

COLOCACION DE PILAS
EN EL ACTO

COMPOSTURAS
DE JOYERIA

STILMAN

Thermidor

VICEROY Fashion

LOTUS STYLE

SEIKO

FESTINA

RAYMOND WEIL GENEVE

STILMAN JOYEROS
Carrefour Alzira
Teléf: 96 240 0254

STILMAN JOYEROS
Carrefour Paterna
Teléf: 96 137 1872

ALMIRANTE CADARSO, 1
Esquina G.V. Marqués del Turia
Teléf: 96 395 7557 - Fax: 96 395 9113
46005 - Valencia

ADMÓN. Nº 11 BELLO

LOTERIA

PL. AYUNTAMIENTO, 23
46002-VALENCIA
Tel. 96 351 06 41- Fax. 96 351 14 33
E-mail: loteria.bello@telefonica.net

¡Reserve la lotería
para su empresa!

3P
ESTAMPACIONES, S.L.

Avda. Pinaeta, nº 10 Polígono Industrial Quart de Poblet
46930 QUART DE POBLET (Valencia) • Tel. 96 192 08 89 • Fax: 96 192 08 88

MUEBLES
COCINA
Valpi s.l.

Poligono Bobalar - C/. Jaime I, nº 58
Tel.-Fax: 96 151 05 75 • 46970 ALACUAS (Valencia)

Eugenia Puertes
Indumentaristas

Ropa tradicional
valenciana
y complementos

Literato Gabriel Miró, 12 • 46008 VALENCIA • Tel. 96 385 38 59

Bar Restaurante

Express

Plaza Mosen Sorell, 4 (Ciutat Vella) • 46003 VALENCIA

Tel. 96 391 78 63

Vicente Cardona, 28 B - 46980 PATERNA • Tel. 96 138 45 61 • e-mail: sagar@ctv.es

Carles Ruiz

estilistes

Esp. en Pentinats de Valenciana i Novia

Mª. Carmen Ventura

Cita Prèvia: 96 327 05 04

Carrer Botanico, 27 (Junt al Jardi Botànic)

46008 • VALÈNCIA

Sabinet d'Estètica

- TRATAMIENTOS FACIALES
- TRATAMIENTOS CORPORALES
- MAQUILLAJES
- DEPILACIÓN
- MAQUILLAJE FIESTA
- MAQUILLAJE FALLERAS
- MANICURA
- PEDICURA

Deportivo Gran Vía

Gran Vía Marqués del Turia, 75

Tel. 96 395 10 21 • VALENCIA

BAR PIKO'S

Remedios Martínez Talavera • José Ramón Serrano Martínez

COMIDAS CASERAS
MENÚ DIARIO
BOCADILLOS • TAPAS VARIADAS

C/. QUART, 69 • 46008 VALENCIA •TEL. 963 921 329

COMIDAS PARA LLEVAR
DELICATESSEN - BODEGA

COMIDA QUE SE SIRVE A LA MESA, MANJAR DELICADO

HORARIO:
Martes a Domingo, de 10,30 a 16,30 h.
Viernes, de 10,30 a 21,00 h.
Lunes Cerrado

C/. Borull, 3 • 46008 Valencia Tel./Fax: 96 391 56 79 • www.lavianda@.com • lavianda@lavianda.com

MIGUEL VALENCIANO GÁMEZ

AGENTE INMOBILIARIO

TELÉFONO: 607 347 127

REFORTEMAR SL.

Reformas y Construcciones

Telfs. **605 85 42 02 – 630 95 14 70**
C/ CORA RAGA 15 – BAJO
46025 – BENICALAP (VALENCIA)

COCINAS
BAÑOS
BAJOS COMERCIALES
FONTANERIA
ELECTRICIDAD
INTERIORISMO

• SUMINISTROS INTEGRALES DE OFICINA
• MATERIAL ESCOLAR
• FAX PUBLICO
• SELLOS DE CAUCHO
• IMPRENTA

CONSUMIBLES • INFORMATICOS
PLACAS GRABADAS •
REGALO PUBLICITARIO •
ESCRITURA Y REGALO •
DISEÑO GRAFICO •

C/. Humanista Mariner, 19 • 46018 VALENCIA
Tel. / Fax: 96 358 00 89

Bones Falles 2006

Flores

Empresa Fundada en 1952

Pepica

REPARTO A DOMICILIO

HORARIO DE ENCARGOS:
De Lunes a Viernes, de 8 a 18 h. Sábados y Domingos, de 8 a 14 h.
Móvil: 908 17 15 58

E. MARTINEZ

FOS, 18 • 46003 VALENCIA
TEL. 96 391 14 24

GENERAL VISION
centros de prevención visual

OPTICO-OPTOMETRISTA
SERGIO BLASCO GARCÍA

C/ Cid, 13 • Tel. 96 250 27 77 • 46360 BUÑOL (Valencia)

GESTORIA
MORENO - DOMINGC

Asesoramiento Fiscal, Laboral y Contable.
Empresas y Particulares.
Gestiones de trámites, escrituras y contratos.

Dr. Vila Barberá, 5-1
46007 - Valencia
Tel. 96 380 60 55
Fax. 96 342 23 29
myd.gestores@gestores.net

Para tus tramitaciones acuda a los expertos

Aunar

NIF G 354[redacted]

NOS FINANCIAMOS CON LOS TRABAJOS QUE HACEMOS

REPARACIÓ DE CALÇAT
Quito
I DUPLICAT DE CLAUS

Calçat de Valenciana
C/ BORRULL Nº 4 –7 BAJO 46008 VALENCIA
TEL. 96 3915255

CRISTALERIA DEL CARMEN

ACRISTALAMIENTO EN GENERAL ▪ DECORACION
COLOCACION A DOMICILIO

C/. ALTA, 38 • TEL. 96 391 07 61 • 46003 VALENCIA

HORNO GLORIA

ESPECIALIDADES EN:
TARTAS • LIONESAS
BOLLERIA • PASTELERIA

BENEFICENCIA Nº 25 • Tel. 96 391 26 30

Estuches
CARMON, S.L.

ESTUCHES PARA JOYERIA Y RELOJERIA
SE FORRAN CAJONES PARA CUBIERTOS

OFICINAS Y VENTA
Manolo Taberner, Nº 30 • TEL. 96 359 95 00 - Fax: 96 359 02 62

FOTOGRAFIA Y VIDEO
Reportajes
MOSCARDO

C/. SIERRA MARTES, 16 PTA. 12 • 46015 VALENCIA
TELEFONO: 963 497 291 • MOVIL: 616 550 080

- **Escuela de Fútbol a partir de 4 años.**
- **Campeonatos de Fútbol 7**
- **Campos de césped artificial de última generación.**

Información Tlf: 961350454 – 961350570
Crtra. Ademuz Km. 12.
San Antonio de Benagéber (Valencia)

Pepa Sánchez

Boutique
coco-liso

Borrull, 14 – Turia, 15
Tel. 963915974 – 46008 VALENCIA bebe y niño

COMPLEMENTOS DE VALENCIANA

LA LUNA

Restaurant Naturista

C/. Sant Ramon, 23

46003 Valencia

Tel. 96 392 21 46

EARLHAM

COLLEGE

VOS DESITJA

UNES BONES FESTES

I VOS AGRAEIX LA VOSTRA COL.LABORACIÓ

AMB EL NOSTRE PROGRAMA

D'ESTUDIS CULTURALS A VALÈNCIA

PATROCINADOR
FALLAS 2006
SYTECH
SY-720
Reproductor MP3
Video y Cámara digital
SY-715
Reproductor MP3 Video
SY-5500GPS
Sistema de Navegación
SY-733
Reproductor MP3
SY-5000GPS
Sistema de Navegación
SY-4073
Reproductor
DVD/DVIX portatil
SY-4074
Reproductor
DVD/DVIX portatil
SY-3100DVBT
Decodificador
digital terrestre
Look & Listen
Galileo, 43 - 28015 Madrid
Tel: (+34) 91 544 63 63
Fax: (+34) 91 543 73 31
WWW.SYTECH.ES